

SURSA DESCOPERIRII

Tu ești aici, printre noi,

Pentru că ne-am adunat în Numele Tău.

Noi putem simți prezența Ta în acest loc

Tu ești aici, printre noi.

Încă vei mai fi și vei rămâne

Tu ești aici în mijlocul nostru,

Cât de mult am așteptat momente ca acestea.

Facă-se voia Ta în acest loc

Duhule Sfânt, facă-se cum dorești

Noi ne schimbăm pe măsură

ce Tu te miști în mijlocul nostru

Tu ești aici, printre noi,

Pentru că ne-am adunat în Numele Tău.

Noi putem simți prezența Ta în acest loc

Aleluia! Slăvit să fie Domnul! El este aici pentru că Cuvântul Său a spus că El va fi aici. Ne-am adunat în Numele Lui, fiindcă Îi cunoaștem Numele. Este mai mult decât pronunția literelor ce alcătuiesc Numele Lui; noi cunoaștem Numele Lui pentru că știm Cine este El. El S-a descoperit prin Cuvântul Său și este aici ca să vindece și să salveze, iar noi apreciem atât de mult aceasta! Amin! Aceasta este partea serviciului în care Îl invităm pe Domnul să vorbească. Dar este o taină pentru că El va vorbi prin buze umane, prin buzele unui vas care s-a născut greșit, care este suspus greșelii ca orice alt vas uman care se află pe pământ, dar este metoda Sa. Noi trebuie să privim dincolo de perdea și să avem încredere în metoda Sa, iar El este aici ca să vindece și să mântuiască.

Astfel, dacă avem încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, putem privi dincolo de vălul de carne și să spunem: „Doamne, ești aici ca să ne vorbești. Te rog să vorbești pentru că sunt aici ca să ascult și să primesc Cuvântul Tău”, Amin! Slavă Domnului!

Este bine să fim aici! Este un nou an în care dorim ca Domnul să deschidă Cuvântul Său așa cum nu a mai făcut-o înainte, astfel ca viziunea să fie mai clară, iar noi să putem vedea realitatea pe care dorește El s-o vedem. Dimensiunea în care trăim noi nu este realitatea, ci este doar ceața, vaporii, reflecția realității, negativul unui pozitiv. Fie ca El să îngăduie ca în anul acesta să vedem pozitivul din ce în ce mai mult. Fie ca El să Se arate în vedere deplină! Slăvit să fie Domnul!

Să luăm Bibliile și să deschidem la cartea Apocalipsei. Să începem cu Apocalipsa 1.1:

„Descoperirea lui Isus Hristos...”

Aceasta este o afirmație minunată. Ceea ce ne pregătim să citim este descoperirea lui Isus Hristos. Călăreții, făpturile, toți cei care se închină în jurul scaunului de domnie, toate acestea fac parte din descoperirea lui Isus Hristos.

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.”

Dumnezeu să binecuvânteze Cuvântul Său! Doresc să ne întoarcem la citatul cu care am început data trecută, din **Descoperirea lui Isus Hristos** din Cartea Epocilor Bisericii:

„Vă amintiți că la începutul acestui mesaj am spus că această Carte pe care o studiem este Descoperirea lui Isus Însuși, în biserică, și a lucrării Sale în epocile viitoare. Apoi, am menționat că este nevoie ca Duhul Sfânt să ne dea descoperirea sau vom eșua în a o avea.

Punând aceste două gânduri împreună, veți vedea că nu va fi nevoie doar de un studiu și de o gândire obișnuită pentru a face această Carte adevărată, ci va fi nevoie de acțiunea Duhului Sfânt. Înseamnă că această Carte nu poate fi descoperită oricui, ci doar unui soi deosebit de oameni. Va fi nevoie de cineva cu înțelegere profetică; va fi nevoie de capacitatea de a auzi de la Dumnezeu.

Va fi nevoie de o învățătură supranaturală, nu doar de un învățat care compară verset cu verset, deși aceasta este bine. Dar o taină cere învățătura Duhului sau nu va deveni niciodată clară.”

Așadar, numai învățătura nu va face ca o taină să devină clară, ci învățătura

Duhului va face ca o taină să fie clară. Nu este nimic în neregulă cu învățătura, deoarece ea face parte din cele cinci slujbe și este ceva ce trebuie să facem pentru că așa ne învață Cuvântul, dar numai învățătura nu ne poate da descoperirea, ci trebuie să vină de la Duhul lui Dumnezeu.

„Noi avem nevoie să auzim de la Dumnezeu, să ne deschidem și să ne predăm Duhului pentru a auzi și a cunoaște.”

Amin! Eu sunt convins că descoperirea este totul. Devin din ce în ce mai convins de aceasta; eram convins și înainte, dar pe măsură ce înaintăm devin din ce în ce mai convins că va fi nevoie de descoperire. Dar numai un grup ales de oameni va putea primi această descoperire a lui Isus Hristos. De aceea, Cartea Apocalipsei este Cartea Miresei pentru că este Descoperirea lui Isus Hristos, este Cartea-Piatră de încheiere a întregii Biblii, și odată așezată, acea Piatră de încheiere deschide taina întregii Scripturi, care este: Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită. Este uimitor ce avem în mâinile noastre!

Să mergem împreună la Evrei 11.1: *„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”*

Credința este o încredere, și trebuie să înțelegem că aici vorbim despre tărâmul duhovnicesc, supranatural, nu despre dimensiunea în care suntem noi, pentru că am înțeles că dimensiunea aceasta nu este realitatea. Aceasta este ceața, nu este adevărata realitate. Așadar, credința este substanța lucrurilor pe care le nădăjduim, credința este centrul, esența. Nu este un gând care zboară, un simțământ ciudat, ci este o încredere. De aceea, când cineva are credință, are încredere că va vedea lucrurile nădăjduite, și se poate odihni liniștit pe credință, care este o descoperire. Astfel, el nu se va clinti și nu se va zvârcoli încoace și încolo pentru că ceea ce are, nu este o idee sau un gând, ci are esența adică încrederea.

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică

Încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

(În limba engleză scrie: „Credința este esența lucrurilor nădăjduite, este dovada lucrurilor care nu se văd.”).

Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.”

Cine sunt cei din vechime? Toți cei din Vechiul Testament. Cum au căpătat ei o mărturie bună? Prin credință. Faptele lor nu au fost decât o exprimare a credinței lor. Nu au fost faptele lor, ci Dumnezeu a respectat, a onorat credința lor, nu ceea ce au făcut ei. Ceea ce au făcut ei nu a fost decât o ieșire la suprafață a ceea ce credeau. Ceea ce credeau ei a intrat în acțiune ca să împlinească și să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Ei ar fi putut asculta și împlini Cuvântul Domnului fără credință, dar aceasta nu le-ar fi adus nimic cu privire la neprihănirea meritată. Doar ascultarea nu va rezolva lucrurile, ci totul trebuie să fie făcut prin credință.

„Credința este esența lucrurilor nădăjduite, este dovada lucrurilor care nu se văd.”

Data trecută am făcut o afirmație. De fapt, am luat-o de la un frate cu care am vorbit. Cred că a fost fratele Aron Mcgeary. El a spus: „În fapt, descoperirea este legitimarea.” Când a spus aceasta, candela romană a început să explodeze. Credința este o descoperire și descoperirea este credința, iar „Credința este esența lucrurilor nădăjduite, este dovada lucrurilor care nu se văd.”

Dintr-o dată, faptul că legitimarea fratelui Branham a fost contestată, nu-mi face niciun rău. A pune sub semnul întrebării că șaisprezece oameni au căzut de pe pod, în ce zi a apărut Norul, din ce a fost alcătuit el sau toate celelalte lucruri, precum vindecarea băiatului din Finlanda; a pune sub semnul întrebării toate acestea nu ne va afecta pentru că ceea ce ne-a dat Dumnezeu prin Duhul Său este încredere și dovadă.

Așadar, eu nu am nevoie de concluzia unei investigații sau a unei fotografii, nu am nevoie de dovada legitimării fratelui Branham prin intermediul surselor științifice pentru că ceea ce ne-a dat Dumnezeu nouă sunt dovezi. Credința nu este doar un gând sau o noțiune fantezistă, nu este o învoială, ci este o încredere în lucrurile nădăjduite, este dovada existenței lucrurilor nevăzute. Singura conexiune pe care o avem cu lumea nevăzută este prin credință, iar credința este o descoperire.

Astfel, noi privim la Scriptură și înțelegem ceea ce ar fi trebuit să înțelegem tot timpul și anume, că Scriptura are dreptate. Credința este esența lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor nevăzute, de aceea, dacă cineva începe să pună sub semnul întrebării dovezile firești și încearcă să-mi aducă îndoieli în inimă, nu în minte, pentru că mintea noastră nu are nimic de-a face cu sufletul nostru; prin mintea noastră pot trec îndoieli, dar le respingem pur și simplu.

Diavolul poate pune gânduri și poate aduce îndoieli în mintea noastră, dar faptul că el a adus îndoiala în mintea voastră, nu înseamnă că v-ați îndoit în sufletul vostru. Dar când cineva începe să pună sub semnul întrebării dovezile și dintr-o dată, aceasta mă face să mă îndoiesc în inima mea, înțeleg că poate nu am avut niciodată o dovadă.

Propria mea dovadă suprascrie orice altceva, prin credință. Este o legitimare personală a mea, a faptului că Mesajul este adevărat, credința fiind esența, dovada. În fapt, eu nu am nevoie de nimic altceva. Gândiți-vă la ceea ce a făcut Dumnezeu. El Și-a legitimat profetul în mod supranatural ca să ne atragă atenția. Prin aceasta, Cuvântul a putut fi semănat în inimile noastre, iar când a făcut aceasta, semințele care erau acolo au fost aduse la Viață, aceasta fiind credința, descoperirea; aceasta a fost răscumpărarea, a fost trezirea, aducerea înapoi în locul de unde am căzut. Aceasta este ceea ce preia controlul.

Așadar, legitimarea și dovezile pe care le-am văzut, au fost rânduite să fie legitimarea unui profet pentru ca în momentul în care am văzut aceasta, atenția noastră să fie atrasă ca să poată veni Cuvântul și să ne trezească, să vedem cine suntem cu adevărat. Să ne restaureze la cine suntem cu adevărat, înapoi la

Dumnezeu. Este adevărat? Făcând aceasta, acum avem încredere în lucrurile nădăjduite și dovada lucrurilor nevăzute. Slăvit să fie Domnul!

Să mergem împreună la Efeseni 2.8: *„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.*

Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.”

Așadar, nu fapta ne-a determinat să-L primim, ci credința. *„Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni,”* însă noi am fost rânduiți la fapte. Dumnezeu știe ce lucrări vom face, le-a rânduit deja pentru împărăția lui Dumnezeu, dar faptul că facem aceste lucruri nu ne va aduce mântuirea.

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” Trebuie să ne asigurăm că păstrăm lucrurile în ordinea potrivită.

Fratele Branham a spus în **Unșii din timpul sfârșitului:**

„Ce este credința? Credința este ceva ce vă este descoperit vouă personal; acel ceva nu este încă real, dar va fi. Credința este o descoperire a voii lui Dumnezeu.”

Să ne întoarcem acum înapoi la Evrei 11.4: *„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.”*

Ce l-a mișcat pe Abel să aducă jertfa desăvârșită? Credința, care este o descoperire. Abel a primit o descoperire cu privire la care era cerința lui Dumnezeu, iar când a avut descoperirea și a adus jertfa potrivită, a primit legitimarea că era neprihănit. De ce a fost el neprihănit? Pentru că l-a crezut pe Dumnezeu. Este adevărat? Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Este adevărat? Dar acest lucru nu a fost valabil numai pentru Avraam, ci și pentru sămânța lui, care la rândul ei a fost socotită neprihănită. Înseamnă ca dacă Îl credeți pe Dumnezeu, voi sunteți socotiți neprihăniți, dar nu din pricina faptelor pentru că faptele nu sunt decât o ieșire la suprafață a credinței. Pentru că a crezut, Abel a adus o jertfă mai bună. Cum? Prin credință.

În **Unirea invizibilă a Miresei lui Hristos**, citim: *„Așa a fost și Cain, fiul ieșit din curvie, foarte religios, a zidit altare și a adus jertfe, a plătit zeciuială și a făcut tot ce ar face orice alt om religios, dar a eșuat în ținerea Cuvântului. El a eșuat în primirea descoperirii.”*

Unde a eșuat Cain? El nu a eșuat în dorința de a-L sluji pe Dumnezeu, nici în faptele sale față de Dumnezeu. Fratele Branham a spus că el Îl iubea pe Dumnezeu, dorea să-L slujească și a lucrat din greu. Strădania lui a fost mai mare decât a lui Abel. A făcut un efort să aducă jertfa, dar aceasta nu a contat pentru că a eșuat. Unde a eșuat el? Pe tărâmul credinței, pentru că nu a avut descoperirea Cuvântului.

Abel a primit descoperirea și a adus jertfa, iar aceasta a dovedit că el era neprihănit, dar Cain nu a putut avea descoperirea, iar aceasta a arătat că el nu era neprihănit. El s-a bazat pe fapte, nu pe credință.

„Descoperirea este singurul lucru, descoperirea Cuvântului. Ce este descoperirea? Isus a spus: „Pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui”. Credința este o descoperire care v-a fost dată vouă.„Prin credință, prin descoperire, Abel l-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât cea a lui Cain.”

În mesajul **Faptele sunt credința exprimată** citim:

„Credința este „o descoperire de la Dumnezeu”.Credința este o descoperire. Aș vrea să mă opresc o clipă aici. Este o descoperire. El ne-a descoperit-o prin harul Său. Voi nu ați făcut nimic. Nu voi v-ați zidit în credință. Dacă ați avut vreodată credință, ea v-a fost dată prin harul lui Dumnezeu. Dumnezeu v-o descoperă vouă, ceea ce înseamnă că credința este o descoperire. Toată biserica lui Dumnezeu a fost zidită pe descoperire.”

Toate aceste citate provin din anul 1965, iar majoritatea vin de la sfârșitul slujbei fratelui Branham, când el a așezat faptul că cea care dovedește sămânța împărătească a lui Avraam, este credința în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că sămânța împărătească a lui Avraam va primi întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu.

Să mergem în alt loc ca să mai aducem o definiție. În mesajul **Dumnezeul acestui veac rău**, fratele Branham a făcut o afirmație minunată.El a spus: „Dumnezeu este Cuvântul”, ceea ce nu ne este greu să credem. Dar după aceea, el a definit ce este Cuvântul. Ascultați ce-mi place mie la citatul acesta: „Iar Cuvântul este Cuvântul manifestat pentru ceasul și ziua aceea.”

Putem vedea că el a făcut lucrurile clare ca și cristalul? „Dumnezeu este Cuvântul, iar Cuvântul este Cuvântul manifestat pentru ceasul și ziua aceea.”

Amin ! Așadar, ca să fim în Cuvânt, noi trebuie să fim în Cuvântul manifestat pentru ceasul și ziua aceasta, acel Cuvânt fiind Dumnezeu. Dacă vrem să ne închinăm lui Dumnezeu, trebuie să ne închinăm în Duh și Adevăr, prin descoperire, bazându-ne pe manifestarea Cuvântului din ziua și ceasul în care trăim. Dacă nu facem aceasta, noi putem predica Biblia, dar să nu predicăm Cuvântul. Înțelegeți? Noi trebuie să avem o descoperire, să știm în ce zi și în ce ceas trăim deoarece trebuie să predicăm Cuvântul manifestat în ceasul și ziua aceasta.

Fariseii predica Biblia, dar nu predica Cuvântul, însă Ioan Botezătorul predica atât Biblia, cât și Cuvântul; el predica Cuvântul care provenea din Scripturi, deoarece cunoștea manifestarea ceasului în care trăia. Așadar, Ioan predica Cuvântul, iar fariseii predica Biblia. De aceea, este posibil ca cineva să rămână cu Scripturile, și cu toate acestea, să-i conducă pe oameni pe un drum greșit. Puteți merge verset cu verset, cuvânt cu cuvânt și să propovăduiți tot ceea ce propovăduiau fariseii ca fiind adevărat, și să-i conduceți totuși pe oameni pe o altă cale. Aceasta este ceea ce au făcut fariseii. Dar a predica Cuvântul este ceva diferit. Pentru a predica Cuvântul, noi trebuie să înțelegem Scriptura care S-a manifestat în ziua și ceasul în care trăim, aceasta fiind predicarea Cuvântului. Amin!

Fratele Branham ne-a spus: „*Dumnezeu este Cuvântul, iar Cuvântul este Cuvântul manifestat pentru ceasul și ziua aceea.*” Este exaltant, prieteni! De ce? Pentru că aceasta este încrederea pe care o am în inima mea și dovada pe care o am despre lumea nevăzută, este ceva ce este deja al meu. De aceea puteți striga: „Amin”, pentru că aveți esența și dovada, iar ceea ce pătrunde înăuntru atinge acea încredere, acea dovadă, și știți că Acela este Adevărul.

De aceea, nu este nimic în neregulă dacă cineva spune: „Eu vreau să predic numai Biblia.” Nu este greșit să predici Biblia, dar asigură-te că predici Cuvântul. Asigurați-vă că este Cuvântul! Cu Biblia pot fi făcute tot felul de lucruri. Un om poate veni cu tot felul de idei amuzante, cu tot felul de impresii și poți să predici astfel încât să duci pe cineva în epoca greșită și în dispensația greșită. De aceea, a predica Adevărul înseamnă a predica Cuvântul.

În mesajul **Dumnezeul acestui veac rău** din anul 1965, citim:

„Observați-l pe Cain. El nu a dorit o jertfă de sânge, ci s-a coborât și a oferit pe altarul său roade sau frumusețea câmpurilor. A făcut totul foarte religios, a procedat exact ca Abel; a adus o jertfă, a căzut jos înaintea lui Dumnezeu în închinare, fiind ascultător în fiecare fel, dar fără descoperirea Cuvântului.”

Nădăjduiesc că putem înțelege aceasta. Cain a fost foarte religios. El a lucrat la religia sa. Dacă am putea să traducem aceasta în termeni moderni am putea spune că acest Cain a fost la fiecare serviciu de adunare. El a fost ascultător. Este ceea ce a spus fratele Branham: „...fiind ascultător în fiecare fel, dar fără descoperirea Cuvântului.”

Între Cain și Abelva veni o separare care are loc întotdeauna în același fel. Dumnezeu nu a venit niciodată jos să spună: „Tu ești cel bun, iar tu ești cel rău!” Nu, domnilor. El nu a făcut-o cu Esau și Iacov și nici cu Cain sau Abel; nu a făcut-o cu Isus și Iuda, nu, domnilor! Dumnezeu a știut cine ce este înainte de întemeierea lumii, dar a adus o descoperire a Cuvântului Său, iar descoperirea Cuvântului va separa cele două semințe, deoarece sămânța adevărată poate primi descoperirea Cuvântului, iar cea falsă nu poate.

Așadar, cea care aduce întotdeauna separarea este descoperirea Cuvântului. Amin! Nu este cineva care hotărăște: „Tu ești înăuntru, iar tu ești afară!” Amintiți-vă că grâul nu se îndepărtează de nimeni. Grâul nu pleacă nicăieri, ci este întotdeauna aici; oricine este acceptat, primit. Amintiți-vă că Apocalipsa 22 spune: „Duhul și Mireasa spun: „Vino!”, nu: „Plecați!” Mireasa nu face separarea prin gândirea ei, prin raționamentul ei, ea nu are slujba de a separa, ci are slujba împăcării, și spune: „Vino, vino la Cuvânt, la Fântână! Veniți și beți!”, iar descoperirea Cuvântului este cea care aduce separarea.

Să mai citim aceasta încă o dată: *A făcut totul foarte religios, a procedat exact ca Abel; a adus o jertfă, a căzut jos înaintea lui Dumnezeu în închinare, fiind ascultător în fiecare fel, dar fără descoperirea Cuvântului. Și de la început, Planul lui Dumnezeu a fost Cuvântul.*”

Ce Biblie a citit Abel? Cuvântul a fost de la început Planul lui Dumnezeu, chiar și când nu era încă scris. A fost descoperirea Cuvântului dinainte ca acesta să fie scris. Ce Biblie a citit Avraam? Avraam a fost socotit neprihănit pentru că a crezut Cuvântul. Care Cuvânt? Cel pe care i l-a vorbit Dumnezeu și care i-a fost descoperit în ceasul în care trăia. Amin!

„Dar Dumnezeu a descoperit, prin descoperire, ceea ce a legitimat și a punctat că era adevărat. Nu religia, nu un altar, nu apartenența la o biserică, nu aducerea unei jertfe, nu a fi sincer; ci descoperirea prin Cuvântului lui Dumnezeu.”

Noi spunem că trebuie să aparținem de o biserică, să fim sinceri și să aducem o jertfă. Acestea nu sunt lucruri rele, dar Cain le-a avut pe toate și totuși nu a putut primi descoperirea asupra Cuvântului. El a fost vița falsă. Abel nu a făcut aceste lucruri la fel de bine ca și Cain, poate nu a fost la fel de credincios ca și Cain în ceea ce privește rânduiala, dar a primit o descoperire de la Dumnezeu.

„...nu aducerea unei jertfe, nu a fi sincer; ci prin descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu.”

De ce? Deoarece „credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

Să mergem acum la mesajul **Tată, a sosit ceasul**, din anul 1956: „*Uitați-vă la el. Atunci era clasa, iar Cain a venit cu ungera Satanei, făcând un lucru de mare clasă. Dar când a venit Abel, el nu a venit cu clasă, ci a venit în descoperire. Biblia spune în Evrei 3 că „Prin credință, Abel a adus o jertfă mai bună decât cea a lui Cain.” Singura cale prin care a făcut totul a fost prin credință. Credință în ce? În Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că numai în El puteți avea credință. Dumnezeu i-a descoperit lui Abel că era sângele. Cain a avut o jertfă frumoasă, dar neacoperită de sânge. Abel nu a avut o jertfă frumoasă, dar a fost acoperită de sânge și era potrivită Cuvântului, iar Dumnezeu a recunoscut-o pentru că era Cuvântul Său.*”

Înțelegem noi că nu a fost numai sângele? Faptul că a adus sângele ca jertfă arăta că a primit Cuvântul, iar când a crezut Cuvântul, a adus sângele ca jertfă. Deci, nu a fost numai sângele, ci a fost descoperirea Cuvântului. Descoperirea Cuvântului l-a determinat să aducă o jertfă de sânge, iar Dumnezeu a văzut că a primit Cuvântul și a dovedit că era neprihănit. Nu sângele l-a făcut neprihănit, ci credința; credința în Cuvântul lui Dumnezeu l-a determinat să aducă jertfa de sânge. Amin!

Este imposibil ca voi să credeți acest Mesaj, și să nu faceți ceea ce spune Cuvântul. Noi nu putem spune: „Eu cred, eu cred, dar nu voi face!” Nu! Când Abel a crezut, a făcut. Când Avraam a crezut, a făcut. Când toți ceilalți au crezut, au făcut. Ei au ascultat Cuvântul și au făcut ceea ce le-a descoperit Cuvântul.

Așadar, este imposibil să spunem: „Eu cred Mesajul orei, dar nu mă voi alinia la El, la ceea ce ne-a învățat profetul!” Faptele legitimează credința. Dar faptele aliniate nu ne vor aduce niciodată răscumpărarea, ci doar credința o va face. De aceea, fratele Branham a spus că fapta și credința sunt soț și soție, că ele merg mână în mână.

„Astăzi, Dumnezeu nu privește la marea biserică, dacă este mai mare, cât de bine poate cânta corul și toate acestea sau celelalte, sau ce fel de oameni sunt acolo, dacă sunt bine îmbrăcați sau nu sunt bine îmbrăcați. El nu privește la aceasta, nu, la un milion de mile, nu!

El caută pe cineva care să vină pe calea Sângelui, prin descoperire. Abel a auzit Cuvântul lui Dumnezeu și l-a luat pe Dumnezeu pe Cuvânt, prin credință; iar Dumnezeu l-a primit prin credința în Cuvântul Său. Aceasta este singura cale prin care Dumnezeu va primi pe cineva: prin faptul că Îl ia pe Dumnezeu pe Cuvântul Său, având descoperirea că El Își va ține Cuvântul.”

Astfel, înțelegem de ce Cain nu a putut primi descoperirea. Abel a avut ceva ce Cain nu a avut. Totuși, fratele Branham a spus că ei au avut aceeași educație religioasă, au crescut în aceeași casă, cu aceleași instrucțiuni de la tatăl și mama lor. Personal, eu nu cred că ei au știut ceva diferit, ci ambii au crezut că Adam și Eva erau mama și tatăl lor. Ambii au crezut aceasta și au crescut ca frați. Au avut parte de aceeași învățătură, de aceeași casă, aceeași influență, au mâncat aceeași mâncare și au făcut același lucru.

Dar a existat un lucru pe care Dumnezeu urma să-l facă pentru a separa vița falsă de cea adevărată, aceasta fiind descoperirea asupra Cuvântului. Ei au ascultat

aceleași povești de nenumărate ori; au auzit povestea despre cum arăta grădina și cum au fost izgoniți din ea pentru că au făcut o greșală. Fratele Branham a spus că Abel a primit o descoperire despre sămânța șarpelui, ceea ce înseamnă că nu i-a spus mama lui. Înțelegem? Ea nu i-a spus nimic. Ce știau ei? „Ni s-a spus să nu mâncăm din acest pom, dar noi am mâncat și s-au întâmplat toate acestea.” Apoi, a sosit timpul să aducă o jertfă. Cain știa că este timpul, și la fel Abel, dar ceva nu-i dădea pace lui Abel: el nu știa ce voia Dumnezeu. Lui Cain nu-i păsa ce voia Dumnezeu și își folosea judecata ca să hotărască ce voia Dumnezeu. Astfel, Cain a spus: „Lui Dumnezeu i-ar plăcea acest fel de închinare”, dar el spunea de fapt: „Fiindcă îmi place mie, îi va plăcea și lui Dumnezeu.” Cain jertfea ceea ce îi plăcea lui, ceea ce credea el că este frumos și minunat, nu ceea ce voia Dumnezeu. Poate că Abel era un om simplu. Dacă privim la creștini de-a lungul timpului, ei erau ca el, iar el nu a fost un intelectual, ci acesta a fost Cain.

Dar ceva nu se așeza cum trebuie în inima lui Abel. Sosise timpul în care se aducea o jertfă lui Dumnezeu și Abel voia să I se închine, dar ce voia Dumnezeu cu adevărat? Păi, aceasta este o întrebare bună. Ce vrea Dumnezeu? Nu ce vreau să-i dau eu ci, ce vrea El cu adevărat? Astăzi există atât de multă închinare în lume, dar nu este altceva decât rodul minții umane, ce crede omul că vrea Dumnezeu: „Dumnezeu ar vrea cutare, Lui i-ar plăcea cutare”, dar de fapt nu este decât ceea ce vrea omul. Aceasta este închinarea lui Cain, potrivit raționamentului, potrivit cu ceea ce vrea omul să îi dea lui Dumnezeu. Amin!

Abel voia să îi aducă lui Dumnezeu ceea ce voia El, dar nu știa ce voia Dumnezeu. Aceasta înseamnă că nimeni nu i-a spus ce fel de jertfă să aducă. Adam nu i-a spus, Eva nu i-a spus, nimeni nu i-a spus. Astfel, pot să mi-l imaginez cum cugeta la aceasta. El cugeta și spunea: „Ce vrea Dumnezeu? Ce ar trebui să fac?” El îl putea vedea pe Cain care muncea de o bună bucată de vreme. Ceea ce făcea Cain nu era o taină. El lucra ca să zidească un altar frumos, să pună piatra, să sădească grădina, legumele, să îngrijească florile. Era evident, Cain lucra neconținut, dar Abel nu făcea nimic. Desigur, Cain era mulțumit: „Eu lucrez, dar Abel nici măcar nu a început. Lui Dumnezeu îi va plăcea ceea ce fac eu.”

Prieteni, nu s-a schimbat nimic. Totul a rămas la fel de atunci până acum. Abel nu

făcea nimic, ci doar stătea acolo și aștepta. Ce aștepta el? Nu știu.

„De ce nu sădești și tu o grădină, de ce nu faci ceva?”

„Nu știu, în mine este ceva.” Vedeți, prieteni? Aceasta este viața noastră, este felul în care ar trebui să trăim. „Pur și simplu nu știu. Nu știu ce vrea Dumnezeu, dar aștept.”

„Ce aștepți?”

„Nu știu, nu sunt sigur.”

„Păi, zidește un altar, sădește o grădină!”

„Nu pot. Mie nu mi se pare corect.” Puteți vedea cât de ridicol este lucrul acesta pentru mintea firească, pentru mintea intelectuală? Dar aceasta este Lumina în care ar trebui să trăim, prieteni, este Lumina la care el ne-a chemat, este viața condusă de descoperire, de Duhul lui Dumnezeu; Dumnezeu lucrând cu noi, dar nu prin mintea noastră, ci prin inima noastră. „Pur și simplu, simt că ceva nu este bine cu aceasta.”

De câte ori nu am împins și noi lucrurile din pricina gândirii noastre, dar mai târziu am regretat aceasta? De câte ori am avut un anumit sentiment, o anumită emoție, peste care am trecut cu raționamentul nostru, iar mai târziu am înțeles că am trecut peste Dumnezeu. Trebuie să lăsăm raționamentul nostru să cadă și să spunem: „Doamne, condu-mă prin Duhul Tău!”

Pot să mi-l imaginez pe Abel întorcându-se la părinții lor. „Mai spune-mi încă o dată povestea aceea.” Astfel, a auzit aceeași poveste pe care o auzise deja pentru că

cuvintele din Biblie nu se schimbă niciodată. Urma cernelii de pe hârtie nu se schimbă niciodată. Așadar, s-a întors înapoi și a auzit aceeași poveste. Poate a întrebat: „Ce este în legătură cu aceasta?” Abel a auzit povestea și a simțit că acolo era ceva. Ați simțit vreodată că într-o poveste este ceva pe care nu puteți pune mâna? Ceva ce vrea Dumnezeu, ceva ce se mișcă în inimile noastre, ceva ce este în Cuvânt și pe care pur și simplu nu putem pune mâna. Poate că și Abel s-a aflat în aceeași situație. „Mai spune-mi încă o dată povestea.”

„Ni s-a spus să nu mâncăm din acel pom, dar noi am mâncat.” „Tata a mâncat din pomul acela, apoi și-au făcut șorturi din frunze de smochin și s-au ascuns de Dumnezeu. Dumnezeu a venit la ei, și a avut loc o judecată, iar șarpele a fost blestemat să se târască pe pânțele. Au fost izgoniți din grădină, iar la scurt timp după aceasta, m-am născut eu și Cain.” Abel își punea întrebări, dar Cain spunea: „Ce mare scofală este cu povestea aceasta? Am mai auzit-o de o sută de ori! Sădește și tu o grădină, ia o piatră și vino pentru că este timpul să ne închinăm!” Cain a primit destul din poveste doar pentru a trece la pasul următor. Pentru el nu însemna foarte mult, nu era decât o poveste. Știți ce a făcut Cain? El nu credea decât tălmăcirea literală a cuvintelor, aceasta era prețul credinței lui. Există mulți Caini în jur. Dar Abel a început să cugete asupra celor auzite, să se gândească la ele și îmi pot imagina cum Dumnezeu, în harul Său suveran, i-a adus descoperirea și el a înțeles dintr-o dată.

„Am înțeles. Ei nu au mâncat dintr-un pom! Șarpele a fost ca și noi. Ei au căzut, și-au făcut șorturi din frunze de smochin și au fost izgoniți din grădină; apoi ne-am născut noi. Am înțeles!” Ce a făcut Dumnezeu? El a mers la părinții săi și a spus: „Mai spuneți-mi încă o dată povestea. În ordine. Am înțeles partea cutate, cutare și cutare. Ce s-a întâmplat după ce Dumnezeu a pronunțat judecata?”

„Păi, a luat un miel, l-a înjunghiat și ne-a acoperit cu blana lui”.

„Am înțeles! Acum știu ce vrea Dumnezeu, știu de ce a ucis un miel, de ce a vărsat sânge și de ce v-a acoperit trupurile. Știu ce vrea Dumnezeu.” Ce a trebuit să facă Abel? Ca să primească descoperirea, Abel a trebuit să citească printre rânduri. A

trebuie să înțeleagă partea tainică a poveștii, să prindă taina care zăcea printre detalii, iar când a înțeles taina, a spus: „Știu de ce suntem aici. Știu de ce suntem în afara grădinii, știu de ce Dumnezeu a înjunghiat mielul și care este calea primită spre El.” Când a primit descoperirea aceasta, prin credință, Abel a dovedit că potrivit cărții Evreilor, era neprihănit. Care este diferența dintre linia neprihănită și cea nedreaptă? Capabilitatea de a primi descoperirea asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Vedeți, prieteni, jertfa lui Abel a legitimat credința sa. Apoi, Dumnezeu a legitimat jertfa lui și a susținut-o, toate dovedind că era neprihănit.

Vedeți, pentru noi este descoperirea. Nu prin faptul că mergem la biserică, că suntem buni sau că facem totul bine. Nu este aceasta, ci este descoperirea. Noi știm care este Cuvântul pentru ziua și ceasul acesta, nu pentru o altă zi și un alt ceas, ci pentru ziua și ceasul acesta; am prins descoperirea Cuvântului, știm Cine este aici și despre ce sunt toate aceste lucruri, știm cine este Mireasa și ce învește Ea. Prin descoperire! Nu prin educație, ci prin descoperire! Când vine descoperirea și ne lovește inimile, strigăm dintr-o dată: „Înțeleg, înțeleg, înțeleg! Știu de ce au trebuit să fie deschise Pecețile, știu toate aceste lucruri!” De ce? Pentru că El ni le-a descoperit nouă.

Noi am citit de nenumărate ori aceeași poveste pe care au auzit-o Abel și Cain, dar dintr-o dată, într-o zi nu a mai fost numai o poveste, nu au mai fost numai detaliile, ci am înțeles despre ce este această Biblie, de ce suntem pe acest pământ, de unde am venit, încotro ne îndreptăm și ce face El acum, iar descoperirea rodește, din credință, faptele. Faptele ca un indicator clar a ceea ce credem, dovedind că suntem neprihăniți.

Să deschidem la Evrei 11.6: *„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.”*

Fără credință, toate faptele corecte din lume vor fi degeaba, nu vor fi pe placul Său. Să spunem lucrurile astfel: înțelegerea firească, citirea predicilor, venirea tot timpul la biserică, nu-L vor mulțumi. Credința este cea care-L mulțumește. Nu doar

a face anumite fapte pentru că știm că sunt bune și suntem învățați să le facem de când suntem copii: „Aceasta este ceea ce am făcut dintotdeauna. Acesta este un grup minunat de oameni, așa că voi merge cu ei!” Toate acestea sunt degeaba, nu vor funcționa. Este nevoie de o descoperire individuală, prin credință, deoarece credința dovedește că sunteți neprihăniți. Așadar, fără credință este imposibil să fim plăcuți Lui. Faptele nu o pot face și nici prezența la biserică, deși trebuie să venim la biserică și să facem fapte bune. Noi nu suntem împotriva lor, dar trebuie să avem o descoperire. Aceasta este ceea ce Îl mulțumește pe Dumnezeu.

Să ne întoarcem înapoi la Evrei 11.1 pentru că aș vrea să adaug ceva: *„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.*

Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.

Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”

Fratele Branham a luat acest ultim verset și a spus: *„Vedeți, Dumnezeu a vorbit și a trebuit să creadă propriul Său Cuvânt.”*

Voi spune ceva și nădăjduiesc că veți înțelege ce vreau să spun și că nu veți zice că este greșit: Nu doar Cuvântul vorbit a creat totul, ci credința lui Dumnezeu în acel Cuvânt vorbit, a creat totul, pentru că Scriptura spune: *„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu.”*

Dumnezeu a vorbit, apoi a trebuit să creadă propriul Său Cuvânt, iar Acesta a venit la împlinire. Dumnezeu ne arăta ce ar face copiii Săi, pentru că ceea ce face Tatăl trebuie să facă și copiii.

Aș vrea să spun lucrurile astfel: Manifestând Tragerea a treia, fratele Branham a vorbit pentru a aduce veeritățile la existență, dar nu ceea ce a spus le-a adus la existență, ci credința în ceea ce a spus, pentru că dacă nu ar fi crezut, nu ar fi venit la existență nicio veerită. De multe ori, noi folosim rugăciunea aproape ca pe o carte de rugăciuni din care ne rugăm, este ca și cum am citi rugăciuni dintr-o carte de rugăciuni sau dintr-o carte de magie crezând că dacă spunem anumite cuvinte... Putem spune cele mai alese cuvinte, putem face o rugăciune frumoasă, dar dacă nu credem ceea ce spunem, nu vom primi nimic. Există multe rugăciuni frumoase și este ca și cum ar exista merit în ele, dar nu există. Nu cuvintele sunt cele fac diferența, ci credința în acele cuvinte, în ceea ce spunem, este credința în ceea ce cerem, crezând că Dumnezeu ne va da ce cerem pentru că așa spune Cuvântul Său. Credința este cea care aduce făgăduința, nu rugăciunea. Rugăciunea este o expresie a credinței noastre. Dar putem face o rugăciune fără credință, iar aceasta nu va produce nimic. Dar o rugăciune care este o expresie a credinței, va aduce făgăduința, pentru că ea poate fi atinsă numai prin credință. Tot ceea ce se află în Împărăția lui Dumnezeu poate fi atins prin credință.

De câte ori a spus Isus: „Facă-se după credința ta!” Întotdeauna este prin credința noastră. El a mers într-o cetate unde i-a vindecat pe toți cei bolnavi, nevoiași, infirmi, toți cei care au fost aduși la El au fost vindecați. El a mers în Capernaum însă acolo nu a putut face multe lucrări mari din pricina necredinței lor. Era același Domn Isus cu aceeași putere, aceeași abilitate, aceleași mâini, același tot. Diferența era credința din inima oamenilor. Așadar, nu este despre a rosti rugăciuni frumoase. Nici măcar nu este despre a spune ce spune caseta. Noi trebuie să spunem ce spune caseta, însă dacă nu credem ceea ce spune caseta, la ce este bun să spunem ce spune caseta? Noi spunem ceea ce spune caseta însă credința noastră în ceea ce spune caseta o aduce la împlinire. Este credința noastră! Putem spune ceea ce spune caseta, dar aceasta nu ne va fi socotit ca neprihănire. Nici măcar dacă facem ceea ce spune caseta, nu vom fi socotiți neprihăniți.

Să luăm un exemplu. Caseta spune "Ar trebui să fiți la biserică de fiecare dată când ușile îi sunt deschise," iar noi procedăm în consecință, dar nu vom fi socotiți neprihăniți din această cauză. Înțelegem noi Scripturile? Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i-a fost socotit ca neprihănire. Prin credință suntem mântuiți,

prin har, și aceasta nu provine de la noi, ci este un dar al lui Dumnezeu. Nu prin fapte pentru ca nimeni să nu se laude. Nu sunt faptele, ci întotdeauna este credința. Nu este doar a spune ceea ce spune caseta sau a face ceea ce spune ea să facem pentru că, dacă în inima noastră nu există nicio descoperire cu privire la ceea ce facem, dacă nu există credință, noi nu vom fi socotiți neprihăniți. Amin!

Care este diferența între descoperirea originală și înțelegerea firească? Noi putem înțelege lucrurile firește, însă aceasta înțelegere nu este încrederea în lucrurile nădăjduite, nu este *o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd*.

La un moment dat, înțelegerea firească se poate deșira, dar încrederea, puternica încredințare nu pot fi niciodată deșirate. Noile informații nu vor schimba încrederea și dovada. Mai multe detalii, mai mulți martori oculari, mai multe speculații, mai multe controverse, nu contează dacă avem încrederea și puternica încredințare, nimic dinafară nu va schimba nimic pentru că ele se află în noi, iar noi avem esența lucrurilor înspre care nădăjduim, o deținem, o avem, nefiind un mit sau un abur, ci o încredere. Iar dacă o avem, este la fel de reală pe cât ar fi altceva. Credința pe care o avem în inima noastră este mai reală decât viața noastră firească de pe pământ pentru că eu știu că aceasta viață se poate termina oricând, dar eu nu mă tem de moarte pentru că încrederea pe care eu o am în inima mea, mă va duce dincolo de granițele vieții umane, în locul de unde am venit, în cele veșnice. Înțelegem noi că credința biruiește orice obstacol?

Scriptura spune: *„și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră”*.

Lucrările noastre nu o vor face, mintea noastră nu o va face, nicio șiretenie, nicio capacitate a noastră nu va birui lumea. Cine biruiește lumea? Credința noastră. Dacă noi suntem biruiți de lume în viața noastră personală, aceasta ne arată că există ceva pe tărâmul credinței care trebuie să vină mai sus pentru că *ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră*. Noi trebuie să credem. Amin!

Descoperirea vine de la Dumnezeu, dar trebuie să existe un receptor înăuntru,

trebuie să existe o sămânță rânduită mai dinainte înăuntru. Cain nu a avut-o, însă Abel a avut-o.

În mesajul **Unșii din timpul sfârșitului** citim: „Singurul fel prin care cel care a fost primit a făcut ceva diferit de fratele său, a fost pentru că i-a fost descoperit, deoarece Biblia spune „Prin credință...” Evrei, cap 11, „Prin credință Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, Dumnezeu mărturisind că el era drept”.

Isus a spus, descoperirea duhovnicească a Cine era El! „Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” El a spus, Petru a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”.

*”Binecuvântat ești tu Simone, fiul lui Iona; nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta. Tatăl Meu care este în ceruri ți-a descoperit aceasta. **Pe această Piatră voi zidi biserica Mea, (pe ce?) pe adevărata descoperire a Cuvântului. Iată noua Viță din nou. ”Abel, prin credință!”***

Ce s-a întâmplat? Când Petru a făcut acea mărturisire, el a dovedit că era adevărata viță. Mai târziu, el a făcut o greșală, L-a negat pe Domnul și a trebuit să fie convertit, dar mărturia credinței sale a dovedit că el era adevărata viță, chiar dacă mai târziu, s-a comportat ca și cum nu ar fi fost. Amin! Pentru că ea nu se baza pe purtarea sa. El a făcut această mărturie: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”, apoi Isus a început să le spună că trebuie să meargă la Ierusalim, unde urma să fie tratat rău, prigonit, ucis, iar în a treia zi, urma să învie. Dar Petru l-a spus: „Să te ferească Dumnezeu!” El l-a luat deoparte și l-a muștră pe Domnul. Apoi, Domnul l-a privit și a spus: „Înapoia Mea, Satano!” Petru tocmai primise o descoperire de la Domnul care dovedea că el era sămânța dreaptă a lui Avraam, apoi s-a întors și Domnul i-a spus: „Înapoia Mea, Satano!” Vedeți, totul se baza pe credința sa, nu pe purtarea sa. Bineînțeles, credința va rodi în mod absolut o purtare, dar totul se bazează pe ea.

În mesajul **Răpirea**, fratele Branham a spus: „Dar pentru Biserică, pentru Mireasă,

Răpirea este o descoperire pentru Ea.”

Am primit noi această descoperire și anume că ciclul Răpirii este în derulare, că voi sunteți luați sus, cuvânt după cuvânt? Amin! Isus a întrebat: „Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

”Unii spun că ești Ilie, alții...” Apoi, El a spus: „Cine spuneți voi că sunt Eu?” Cine spuneți voi că este Acesta? Ce este acest Mesaj? Ce este această venire a lui Hristos în Mireasă? Cine spuneți voi vă este? Țineți minte, Iuda a putut să meargă atât de departe, Iuda a putut crede în supranatural, a putut avea o parte a slujbei, a putut fi instruit de Isus Hristos, a putut vindeca bolnavii, a putut fi casierul slujbei. A putut face totul, dar când a ajuns la sfârșit, profetul a spus că el nu l-a putut vedea pe acel Om ca fiind Dumnezeu. Care a fost punctul de separare? Descoperirea. Când a fost separat Iuda? Când a venit descoperirea. Pur și simplu, el nu l-a putut vedea pe acel Om ca fiind Dumnezeu. Iuda era religios, era grozav, avea o slujbă extraordinară, a fost un frate fantastic. Nimeni nu ar fi spus că el era un Iuda. Vreau să spun că el nu era rău, ci poate toți ceilalți voiau să fie ca și el. Să fie unul din cei doisprezece, să îi fie încredințați banii, unul ce avea o slujbă minunată de vindecare și de izbăvire? Toată lumea voia să fie un Iuda. El a avut o asemenea relație cu Isus Hristos, încât, când el a mers pentru a-l vinde pe Domnul, ucenicii au crezut că Isus l-a trimis să cumpere ceva. Ce relație a avut Isus cu el, dacă apostolii au crezut că se petrecea aceasta? Dar Iuda nu a putut să meargă decât până la un punct. A sosit clipa celei mai mari descoperiri, dar el nu a putut-o vedea. Pur și simplu, el nu l-a putut vedea pe acel Om ca fiind Dumnezeu și astfel, l-a putut trăda. Mai târziu, s-a pocăit, dar pocăința sa nu i-a făcut niciun bine. A putut încerca, dar nu i-a făcut niciun bine pentru că nu avea nimic cu ce să creadă.

Vă amintiți că am citit din *Dumnezeul acestui veac rău* faptul că Dumnezeu este Cuvântul? Iar Cuvântul este Cuvântul făcut trup în această zi și în acest ceas. Fratele Branham a întrebat: „Ce este Cuvântul Mireasă?” Manifestarea acestei zile. Să punem aceste două citate împreună. Să le mai parcurgem încă o dată.

„Dumnezeu este Cuvântul, iar Cuvântul este Cuvântul manifestat în această zi și în acest ceas”. Ce este Cuvântul Mireasă? Manifestarea pentru acest ceas. Am înțeles? Vor exista unii care vor merge mai departe cu rânduiala bisericii, cu „Dumnezeu a trimis un proroc”, cu sfințenie, dar ei nu vor putea să meargă acolo.

„Când voi veți începe să spuneți: „Eu și Tatăl una suntem,” și toate celelalte lucruri, atunci pleava va începe să se retragă”. A existat un loc în care Iuda nu a putut pătrunde. El nu s-a putut uita la acel Om pentru a recunoaște că El era Dumnezeu.

Există oameni pe pământ care nu pot crede că Mireasa învelește divinitatea, care nu pot crede că dincolo de acel trup este Dumnezeu care lucrează azi, manifestarea dumnezeirii, Cuvântul, împlinirea deplină a Noului Testament în acest trup de credincioși. Se pot uita la trupul de carne, dar pur și simplu nu pot merge acolo. Amin!

Aceasta cere o descoperire, prieteni, nu o înțelegere, nu teologia unui grup, nu a merge la biserică, ci va fi mai mult decât a spune: „Eu cred Mesajul”. Va trebui să recunoașteți ce este Mesajul cu adevărat. Slăvit să fie Domnul! Iar aceasta poate fi numai prin descoperire pentru că mintea intelectuală explodează, nu este rezonabil, nu are niciun sens. Dar este adevărul Scripturii.

Să terminăm citatul din *Răpirea*: *„Dar pentru Biserică, pentru Mireasă, Răpirea este o descoperire pentru Ea.*

Îi este descoperită Ei. Adevărata Mireasă a lui Hristos va aștepta acea descoperire a Răpirii.

*Acum, este o descoperire, **pentru că descoperirea este credința. Voi nu puteți avea o descoperire fără ca ea să fie credința.***

*Credința este o descoperire pentru că este ceva ce vă este descoperit vouă. Credința este descoperirea. **Credința este ceva ce v-a fost descoperit vouă**, așa cum i-a fost descoperit lui Avraam, care a putut numi tot ceea ce era contrar cu ceea ce i-a fost descoperit lui, ca și cum nu ar fi fost. Acum, credința, aceasta este ceea ce este credința, este descoperirea lui Dumnezeu. Biserica este zidită pe descoperire, tot Trupul.*

Eu îndrăznesc să pun aceeași întrebare: „Cine spun oamenii că este această Mireasă a lui Hristos? Ce spun oamenii că este?” „Este un grup bun de prieteni, de oameni drăguți, de oameni sfinți, care nu trăiesc lumește?” Este mai mult decât aceasta.

Fratele Branham a spus că Moise a fost Hristos în ziua sa. De ce? Pentru că el a fost Cuvântul făcut trup. Cuvântul uns făcut trup este Hristos.

*Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită: „Fiți atenți, Hristos în voi Îl face pe El centrul Vieții descoperirii. Înțelegeți? Viața lui Hristos în voi Îl face pe El centrul descoperirii. Hristos, Biblia, face Biblia întreaga descoperire a lui Hristos. **Hristos în voi vă face pe voi întreaga descoperire a întregului, vedeți, ceea ce Dumnezeu încearcă să facă?”***

Cine spuneți voi că este aceasta? Cine este acest Mesaj? Ce a venit El să facă? A venit să cheme afară o Mireasă, să-i unească, să unească Mireasa cu Căpetenia. Dar acum, unde se află Căpetenia? În Mireasă.

Atunci, ce este nașterea din nou? Voi spuneți "Frate Branham, ce este nașterea din nou?" Este descoperirea lui Isus Hristos personal vouă. Amin!

Vreau să vă spun că nu este vorba despre Isus Hristos în slujba Sa, de lângă marea Galileei, ci este Cuvântul manifestat în această zi și în acest ceas. Amin! Acesta este adevărul. Întotdeauna a fost așa. Ce a trebuit să creadă fiecare credincios al

Bibliei? A trebuit să creadă Cuvântul făcut trup în ziua și ceasul său. În cadrul manifestărilor anterioare, ei au trebuit să creadă și aceasta. Dar răscumpărarea a fost adusă când ei au crezut Mesajul pentru ziua lor, Cuvântul făcut trup în ziua lor, aceasta a fost cerința pentru a face parte din linia dreaptă. Iar aceasta a venit prin descoperire pentru că restul lumii a trecut pe lângă aceasta.

*Este descoperirea lui Isus Hristos personal vouă. Amin! Nu faptul că voi v-ați alăturat unei biserici, că ați strâns mâna cuiva, că ați spus ceva diferit, că ați spus un crez, că ați promis că veți trăi printr-un set de reguli. **Dar Hristos, Biblia, El este Cuvântul care v-a fost descoperit vouă.** Indiferent de ceea ce spune cineva, de ce are loc, este Hristos; păstor, preot, orice ar putea fi. Este Hristos în voi, care este descoperirea pe care a fost zidită Biserica.*

Hristos în voi, nădejdea slavei! Aceasta este manifestarea Cuvântului în acest ceas, Hristos în voi. Hristos într-o Mireasă, alcătuit din mai multe mădulare. Piatra de încheiere a venit jos și s-a unit într-o unire invizibilă cu Mireasa, iar El este aici, El este prezent acum. Unde se află El? În Mireasa Sa. Aceasta este manifestarea, iar a o respinge pe Ea înseamnă a-L respinge pe El. A respinge Aceasta înseamnă a respinge Cuvântul pentru că Dumnezeu este Cuvântul, iar Cuvântul este Cuvântul manifestat pentru această zi și acest ceas. Ce este Cuvântul-Mireasă? Manifestarea acestui ceas. Slăvit să fie Domnul! A respinge aceasta, înseamnă a respinge Viața. Aceasta este manifestarea. Este ceea ce este Mesajul.

Mai departe, în *Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită, citim: „Iată-L aici azi, în aceeași manieră, prin același Stâlp de foc, exprimându-Se și legitimându-Se în același fel, descoperind taina lui Dumnezeu care a fost ascunsă de la întemeierea lumii. O vedeți?*

Pavel nu L-a cunoscut decât prin descoperire. Petru L-a cunoscut prin descoperire. Petru L-a cunoscut în trup, însă aceasta nu a fost îndeajuns. Petru, cunoscându-L în trup, l-a determinat să fugă și să se lepede de El. Dar Petru a trebuit să-L cunoască și prin descoperire, nu numai după trup.

El a umblat cu El, a vorbit cu El. Astfel, voi puteți așeza acest Cuvânt. Tocmai am spus că El era Cuvântul. Un învățat poate sta jos și citi acest Cuvânt încât vă poate lega mintea în orice fel. Vedeți, dacă el dorește, o face pentru că este deștept, brilliant. Luați un preot catolic sau nu chiar atât de mult ca și el, ci un teolog foarte bun, instruit în Scriptură. Frate, un baptist, un prezbiterian sau altcineva te va face să crezi că nu știi nimic, când vine vorba despre a vorbi. Cum? Vedeți, pentru că el L-a cunoscut în trup, Cuvântul. (fratele Branham bate cu mâna pe Biblie).

Cum L-au cunoscut ei? Prin Cuvântul scris. Dar singura cale prin care putem să-L cunoaștem este prin Cuvântul viu.

Dar singura cale prin care sunteți salvați, este cunoscându-L prin descoperire!

El a spus în mesajul **Cine este Acest Melhisedec** din 1965. Cineva i-a spus fratelui Branham că nu crede în descoperire.

„Eu am spus: „Atunci nu există nicio cale prin care Dumnezeu să ajungă la voi pentru că: „Este ascuns de ochii înțelepților și a învățaților și descoperit copiilor.” Descoperit, descoperirea, descoperă copiilor care-L vor primi, vor învăța”. Eu am spus: „Nu există nicio cale prin care Dumnezeu să ajungă la tine; te-ai despărțit de El”.

Întreaga Biblie este descoperirea lui Dumnezeu. Întreaga biserică este zidită pe descoperirea lui Dumnezeu. Nu există nicio altă cale prin care-L putem cunoaște pe Dumnezeu decât prin descoperire. „Celui căruia Fiul i-L va descoperi”. Descoperirea; totul este descoperirea.

Acum, aș dori să mergem împreună la Geneza 24. Cu toții cunoaștem aceste lucruri atât de bine, însă eu doresc să le citim împreună și să vorbim despre aceasta. Vom începe cu v. 10: *„Robul a luat zece cămile dintre cămilele stăpânului său și a plecat, având cu el toate lucrurile de preț ale stăpânului său. S-a sculat și a*

plecat în Mesopotamia, în cetatea lui Nahor.

A lăsat cămilele să se odihnească, în genunchi, afară din cetate, lângă o fântână. Era seara, pe vremea când ies femeile să scoată apă.

Și a zis: „Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam! Te rog, dă-mi izbândă astăzi și îndură-Te de stăpânul meu Avraam.

Iată, stau lângă izvorul acesta de apă, și fetele oamenilor din cetate vin să scoată apă.

Fă ca fata căreia îi voi zice: „Pleacă-ți vadra, te rog, ca să beau,” și care va răspunde: „Bea și am să dau de băut și cămilelor tale,” să fie aceea pe care ai rânduit-o Tu pentru robul Tău Isaac! Și prin aceasta voi cunoaște că Te-ai îndurat de stăpânul meu.”

Nu sfârșise el încă de vorbit și a ieșit cu vadra pe umăr Rebeca, fata lui Betuel, fiul Milcăi, nevasta lui Nahor, fratele lui Avraam.

Fata era foarte frumoasă, era fecioară și niciun bărbat n-avusese legături cu ea. Ea s-a coborât la izvor, și-a umplut vadra și s-a suit iarăși.

Robul a alergat înaintea ei și a zis: „Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta.”

„Bea, domnul meu”, a răspuns ea. Și s-a grăbit de a plecat vadra pe mână și i-a dat să bea.

După ce i-a dat și a băut de s-a săturat, a zis: „Am să scot apă și pentru cămilele tale, până vor bea și se vor sătura.”

A vărsat în grabă vatra în adăpătoare și a alergat iarăși la fântână ca să scoată apă și a scos pentru toate cămilele lui.

Noi cunoaștem această poveste foarte bine. Eliezer a fost trimis, iar fratele Branham a fost tipul lui Eliezer. Fratele Branham a fost trimis să pregătească o Mireasă pentru Fiul făgăduit, iar aici, Eliezer se afla în cadrul aceleași slujbe. A ajuns la fântână și a început să se roage, neștiind cine era acea fecioară. El trebuia să meargă să aducă mireasa, dar nu știa cine era ea.

Profetul lui Dumnezeu a fost trimis să pregătească o Mireasă, dar nu știa cine era Ea. Existau denominațiuni, sisteme, dar el se întreba: „Cine este Mireasa? Cum o voi identifica eu? Cum voi ști eu cine este Ea? Cum voi ști eu care este alegerea potrivită, care este Mireasa aleasă pentru Isaac, cum o voi găsi?” Înțelegem că lucrurile nu au fost simple. Nu o judecată firească avea să înfăptuiască totul. Nu a existat o alegere conform minții umane. Eliezer nu a spus: „Probabil este ea,” ci el s-a bazat pe supranatural pentru a-i aduce o mireasă lui Isaac. Iar el a spus: „Nu doar cea care-mi va da mie să beau, ci și cămilelor mele”. Și înainte ca el să termine de vorbit, Rebeca a venit.

Vreau să vă întreb: „De ce a sosit Rebeca la fântână exact în acea clipă?” Nu cred că ei aveau ceasuri. Cred totuși că ei cunoșteau timpul după soare. Dar mă îndoiesc că ea a știut clipa. Ea pur și simplu a mers la fântână. Poate a simțit că trebuie să meargă mai devreme la fântână în acea zi, sau mai târziu. Nu știu. Ceva a mișcat-o și ea a mers. Și l-a mișcat și pe Eliezer. Iar Eliezer s-a rugat rostind o rugăciune specifică. „Doamne, eu nu știu pe cine să aleg, dar fie ca cea care poate primi descoperirea, să fie aleasa. Fie ca cea care poate cuprinde partea nevorbită, ceea ce mie nu mi-a fost îngăduit să spun, fie ca aceea să fie Mireasa”.

Fratele Branham a avut o slujbă la fel de dificilă ca și aceea a lui Eliezer. El a fost

aici pentru a pregăti o Mireasă, pentru a o chema afară din sistemul denominațional, și pentru a fi pregătită să-L întâlnească pe Domnul. Cine avea să fie Ea? Cum avea el să o găsească? Ce trebuia el să facă? El nu trebuia decât să aducă Cuvântul, iar aceea care putea cuprinde partea nevorbită, aceea care putea citi printre rânduri, care putea primi descoperire din ceruri... Poate că Rebeca nici măcar nu a știut că ea primea descoperire din ceruri pentru că Dumnezeu o alesese deja pe ea, iar în ea, se afla deja o anumită natură, un anumit atribut-sămânță a lui Dumnezeu. Dumnezeu urma să-l miște pe Eliezer, iar el urma să facă o anumită cerință. Dar ceea ce căuta el, era aceea care avea o anumită natură, care nu avea să-i dea apă omului pentru că el a cerut aceasta, ci care avea să pătrundă dincolo de ceea ce a cerut el și care să aibă ochi să vadă. „Oh, el este însetat. Oh, are și cămile”. Ce a fost aceasta? Scenariul potrivit pentru a scoate la suprafață viața care se afla în sămânța care se afla acolo. Astfel, ea a început pur și simplu să le dea apă. Poate că ea nu a știut, poate nu a fost decât o impresie, un gând în inima ei, ceva ce se afla acolo. De câte ori ni s-a întâmplat aceasta și nouă? Iar noi nu înțelegem că este Dumnezeu care ne mișcă în mod supranatural.

A trebuit să existe un element supranatural în alegerea unei mirese. Iar azi, există un element supranatural în alegerea unei Mirese. Poate noi nu am realizat momentul în care am știut că Acesta este adevărul, ci Ceva a continuat să ne miște, existând ceva pe acea casetă la care am fost atrași. Există ceva ce se petrece în pofida înțelegerii noastre, a fricii, dar există ceva înăuntru.

În cazul meu, a fost ca și cum un cârlig a fost agățat de mine și m-a atras împotriva voii mele. Ce a fost aceasta? O anumită natură care venea prin acea casetă și exista o anumită natură în mine, iar ele se uneau pur și simplu, deși urechea se opunea. Nu a fost ceva rațional pentru că uneori mintea noastră strigă: „Nu, aceasta nu se poate! Nu se poate să fie astfel”, dar ceva din inimă striga: „Amin, Amin!”

Apoi, fratele Branham a ajuns la predicarea Pecetii a șaptea, unde a spus: *„Simt că trebuie să mă opresc chiar aici”*. A avut vedenia cu cele trei Trageri, iar când a ajuns la cea de-a treia, Îngerul i-a spus: *„Să nu spui nimic despre aceasta. Când ea va începe, va fi un secret deplin, le-ai explicat pe celelalte, nu o explică pe*

aceasta". De ce? Pentru că aceasta urma să fie alegerea unei Mirese și urma să fie un element supranatural în alegerea unei Mirese. Mireasa avea să fie cea care putea cuprinde partea nevorbită. Ea avea să fie ca și Abel, cel care a auzit aceeași poveste, care a citit aceleași Scripturi, care a auzit aceleași detalii, dar care dintr-o dată, în trup, a ajuns la o concluzie total diferită. El a auzit ceea ce a auzit și Cain, dar a ajuns la o concluzie diferită față de cea a lui Cain. Ce a fost aceasta? Descoperirea. De ce? Pentru că el deținea calitatea de a o primi.

Fratele Branham a spus în mesajul „**Calea rânduită de Dumnezeu pentru vindecare**” din 1964:

„Când voi primiți inspirația că Isus Hristos a murit pentru boala voastră, în acel ceas vindecarea voastră a sosit. Așa este. Când voi primiți din ceruri faptul că Isus a murit pentru păcatele voastre, iar voi ați acceptat aceasta, atunci nu mai este nevoie de rugăciune pentru voi. Voi ați primit aceasta deja. Este stabilit.

Acum, noi putem predica Cuvântul, Îl putem explica. Dar voi trebuie să primiți Cuvântul.”

Este ceva diferit! *Acum, noi putem predica Cuvântul, Îl putem explica. Dar voi trebuie să primiți Cuvântul.* Aceasta este partea supranaturală. Am putea să-l predicăm sau să-l explicăm, am putea face aceasta, dar va trebui să-l primim.

*„Oh, Aleluia! Aceasta aprinde totul, frate. **Când voi primiți descoperirea, ceva iese din lumea nevăzută, vine coborându-se printr-un canal ascuns undeva în sufletul vostru, care va spune: „Acum o văd”. Ochii voștri strălucesc; buzele voastre se îmbrățișează, se adună și zâmbesc. Fiecare mușchi din trupul vostru pare să se bucure. Ceva se va întâmpla. Ceva... Atunci nu va mai fi nevoie să stați într-un rând de rugăciune. Voi o aveți atunci.”***

Ceva de dincolo, din lumea nevăzută începe să alunece în jos printr-un canal tainic,

ascuns, ajungând în sufletul vostru. Ce se întâmplă atunci? Bucuria începe. Vom începe să zâmbim, să ne bucurăm, este ceva real pentru noi, credința este esența lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor nevăzute, când acel ceva începe să vină jos din acea lume nevăzută printr-un canal tainic, când ajunge în sufletul vostru și voi veți începe să spuneți: „Văd!” Oh, ce bucurie ar trebui să aibă loc prieteni, pentru că noi înțelegem că aceasta este esența, dovada și că nimic nu va schimba aceasta. Este o descoperire a Cuvântului! Este mai mult decât o înțelegere, decât un exercițiu mental pentru că nu a venit de la predicator, ci din lumea nevăzută. Încă mai există propovăduire ce trebuie făcută, casete ce trebuie ascultate, dar nu a fost caseta care a făcut acest lucru și nici propovăduirea, acestea nu au făcut altceva decât să pună o foame în sufletul vostru, au făcut o trezire, dar ceva a trebuit să vină din lumea nevăzută, să se rostogolească jos printr-un canal ascuns. Credem noi că încă mai există un canal ascuns care poate aduce descoperirea în sufletul vostru? Credeți că există o legătură? Dacă ați avut vreodată acest canal, încă-l mai aveți și nu este altceva decât o legătură între voi și lumea nevăzută. Este un canal ascuns prin care ceva este lăsat jos în sufletul vostru, iar atunci veți putea spune: „O văd!” Nu în creierul vostru, ci în sufletul vostru, iar când ajunge în sufletul vostru, ochii voștri încep să se lumineze, buzele voastre încep să se curbeze într-un zâmbet, începeți să vă bucurați pentru că acum aveți esența, dovada, totul va fi în regulă.

Acum eu nu mă mai descurajez, nu mai cad în vechile obiceiuri, nu mă mai plâng și nu mai spun: „Vai de mine!” pentru că există ceva care s-a coborât din ceruri, din lumea nevăzută, venind jos printr-un canal tainic, a ajuns în inima mea, iar eu știu cine sunt, de unde am venit, de ce mă aflu pe pământ și unde merg. Doamne, iartă-mă pentru timpul când m-am plâns, sunt fericit chiar dacă aș fi în mijlocul unui proces, într-o celulă de închisoare, sau dacă aș fi bolnav, nimic nu va schimba acea descoperire. Ce contează dacă sunt bolnav în fiecare zi a vieții mele și voi muri? Nimic nu va schimba faptul că sunt un fiu al lui Dumnezeu. Eu sunt o făptură veșnică, iar ceea ce se petrece cu omul dinăuntru nu are nimic de-a face cu omul dinafară. Acesta este turnul de control, este ceea ce a primit descoperirea, și atunci, nimeni nu-mi va mai putea face rău. Mă veți putea pune în închisoare, iar dacă va fi voia lui Dumnezeu ca eu să stau acolo, voi sta, și dacă voia Sa va fi să ies afară, voi ieși afară. Citiți Biblia.

Un demon de boală poate pătrunde înăuntru din pricina unei slăbiciuni a trupului și se poate instala în trupul meu și poate că voi începe să mă simt bolnav în trup, și dacă Dumnezeu mă vrea acolo pentru a arăta caracterul Său și Cuvântul Său, voi sta chiar acolo, dar dacă Dumnezeu nu mă vrea în acea stare, acea boală nu va rămâne. Amin! Atunci, omul din afară nu va mai conta pentru noi. Acest trup se va schimba, va merge într-un mormânt, orice s-ar întâmpla cu el nu va mai avea consecințe pentru că ceva s-a coborât din lumea nevăzută printr-un canal tainic și s-a instalat în inima mea, iar eu sunt atât de mulțumit de descoperirea primită, încât ceea ce se petrece cu acest trup nu mai contează pentru mine. Îi aparține lui Dumnezeu, iar eu fac parte din planul Său.

Știți de ce ne plângem? Pentru că avem amnezie spirituală și uităm că facem parte din program și că acest vas este ales de El pentru a face parte din manifestarea acestei zile și a acestei epoci. Acesta este descoperirea lui Hristos azi.

Când începem să ne simțim deprimați, melancolici și să ne lamentăm, este din pricina faptului că amnezia spirituală pătrunde înăuntru și uităm că ne-am născut cu un scop, am fost puși pe pământ într-un anumit timp, venim de la Dumnezeu și mergem la El, Dumnezeu împlinind ceva chiar acum în viața noastră.

Vă spun prieteni, aceasta va schimba toate circumstanțele. Este o bucurie de nedescris și plină de slavă! De ce apostolul Pavel și Sila au putut cânta într-o celulă de închisoare? Pentru că ei se aflau în voia lui Dumnezeu, desfășurau planul lui Dumnezeu și nimic din afara programului lui Dumnezeu nu li se putea întâmpla.

Trebuie să rămânem conectați la acest canal invizibil și El se va îngriji de toate problemele. Problemele vor veni, ele sunt menite să vină. Cuvântul din voi trebuie etalat în fiecare situație prin care treceți. Vor exista boli, dezastre, probleme financiare, orice se va petrece, Cuvântul din voi va trebui afișat prin orice obstacol sau orice altceva Diavolul va arunca în voi, trebuie să existe o dovadă că Cuvântul biruiește. Atunci, dintr-o dată, nu mă voi mai gândi la obstacol pentru că acela nu este altceva decât ceea ce Dumnezeu vrea să învingă prin acest cort! Este o situație prin care Dumnezeu vrea să se arate Atotputernic prin acest cort. El vrea

ca Cuvântul Său să fie arătat prin acest cort, pentru că eu am fost cumpărat cu un preț, nu sunt al meu, ci eu îi aparțin Lui!

Vedeți voi? Descoperirea schimbă totul! Repară frica noastră, anxietatea noastră, depresia noastră, starea noastră de melancolie, descoperirea repară totul! Dar și noi putem fi căzuți. Și fratele Branham a fost căzut. Dar ce l-a ridicat? Descoperirea. Dumnezeu a trebuit să-i vorbească prin canal. Putem fi doborâți dar Dumnezeu ne va vorbi prin acel canal și ne va ridica din acea situație. Viața noastră nu este o aranjare de circumstanțe, ci pașii noștri sunt rânduiți de Domnul. Amin!

Cum ar fi dacă în această dimineață, ne-am deschide pentru ca ceva din lumea nevăzută să se coboare printr-un canal ascuns și să fie lăsat în sufletul vostru și să spună: „Totul este în regulă cu mine, totul este bine, nimic nu este înafara controlului. Planul lui Dumnezeu merge mai departe, iar Satan nu-l va opri pentru că prin descoperire, eu știu că fac parte din program”.

Unde se află Cuvântul azi? Nu este trupul, ci este Cuvântul dinăuntru care conduce trupul. Trupul reflectă doar viața care se află pe dinăuntru, și acest trup va trebui să fie schimbat însă adevăratul eu, este acel atribut de la Dumnezeu care a adus la viață sufletul, iar ceea ce trebuie să facem este să-l vedem cum controlează acest individ. Acesta este Cuvântul făcut trup azi! *„Dumnezeu este Cuvântul, iar Cuvântul este Cuvântul făcut trup în această zi și în acest ceas. Ce este Cuvântul Mireasă? Manifestarea acestui ceas”*. Am înțeles? De ce ne temem noi? Unde este problema? Eu nu văd nici o problemă. Descoperirea a rezolvat problema. Se întâmplă lucruri rele? Cu siguranță că da. Se vor mai întâmpla lucruri rele? Cu siguranță. Dacă noi le considerăm rele. Poate ele doar arată rele, dar de fapt, sunt bune.

Când decretul conform căruia Daniel nu se mai putea ruga a fost dat, acesta arăta ca ceva rău, dar de fapt, acela nu a fost un lucru rău. Acel decret urma să-i scoată din cale pe toți vrăjmașii pe care-i avea Daniel. Ei au făcut ceea ce au făcut pentru a-i face rău lui Daniel, iar Dumnezeu a îngăduit aceasta pentru a-i elimina pe ei.

Noi ar trebui să fim cel mai sigur popor care a umblat vreodată pe fața pământului. Nu ar trebui să existe nimic care să ne facă nesiguri, nicio amenințare sau teamă de ceva. Cum am putea fi nesiguri? Sunt de acord că omul din afară se teme, dar trebuie să-l lăsăm pe omul din interior să iasă la suprafață și să spună: „O clipă! Nu ne vom teme, nu ne vom panica pentru că eu știu cui îi aparțin, a cui sunt eu”. Este descoperirea! Pur și simplu ceva vine jos din lumea nevăzută. Aș putea spune aceasta de o mie de ori și să fiu la fel de încântat. De ce? Pentru că voi știți ce este aceasta. Și voi ați trăit-o. Ceva ne atinge pur și simplu. De unde a venit? Din lumea nevăzută. Nu a fost ceea ce a spus predicatorul, ci ceea ce eu am înțeles în inima mea.

În mesajul „**Jehovah Jireh**” din 1964 citim:

„Acum observăm, indiferent de ce au făcut ceilalți, cum ei s-au îndepărtat, apostolii au fost rânduiți mai dinainte, au fost rânduiți la Viață veșnică. Ei nu au putut explica Aceasta, nu au putut-o explica mai mult decât ceilalți. Dar exista ceva în ei, acea reprezentare în Ceruri.”

Cât de mult ne place aceasta! Exista ceva în ei care era reprezentat și în ceruri. Oh, îmi place aceasta! Exista ceva în ei ce era reprezentat și în ceruri. Ei erau atât de asigurați pe cât puteau fi! Poziția lor era deja asigurată. Înainte ca Domnul să-i cheme, ei erau asigurați. Siguranța veșnică nu este greu de crezut. Numele meu este scris în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. El este Mielul înjunghiat dinainte de întemeierea lumii. Siguranța veșnică nu se bazează pe chemarea mea, ci merge înainte de chemarea mea. Înainte ca Isus să se uite la Petru și să spună: „Vino și urmează-Mă și te voi face pescar de oameni”, destinația sa veșnică era asigurată deja. Iar când noi ajungem la această descoperire ar trebui să îndepărteze nesiguranța.

„Dar exista ceva în ei, acea reprezentare în Ceruri. Un gând pe care Dumnezeu l-a avut despre ei înainte de întemeierea lumii, s-a manifestat aici, iar ei erau conectați cu Dumnezeu fiind siguri că era făgăduința lui Dumnezeu legitimată, nimic neputând să o schimbe. Acela este creștinismul adevărat, original. ”

Care este creștinismul adevărat? Ceva din voi care este reprezentat în ceruri iar noi suntem legați de Dumnezeu, aflându-ne în gândurile Sale înainte de întemeierea lumii, aceasta fiind creștinismul adevărat, original.

În mesajul **Identificarea lui Hristos în toate epocile**, vorbind despre femeia de la fântână, fratele Branham a spus:

*„Uitați-vă la acea femeie micuță. Vedeți, **ea a căzut din gândurile lui Dumnezeu.**”*

Oh, îmi place această afirmație! Dacă voi ați căzut din gândurile Sale, voi încă sunteți legați de El. Nu ați căzut prea departe, încă sunteți conectați.

Ea putea fi răscumpărată. Ea era un subiect. Să înțelegem că ea nu a devenit un subiect. Ea era deja. Vreau să spun lucrurile astfel: voi nu ați devenit un copil al lui Dumnezeu și nici un credincios al Mesajului pentru că a crede Mesajul, nu are nimic de-a face cu creierul vostru. Înțelegem că creierul nostru va păli? Acest trup va trebui să fie schimbat. Voi ați fost un credincios al Mesajului înainte să înțelegeți că sunteți un credincios al Mesajului pentru că Mesajul este Cuvântul, iar voi erați deja Cuvântul și în voi se afla o parte a Cuvântului.

Când eu spun: „Suntem o parte din Cuvânt”, vreau să fim atenți cum înțelegem aceasta. Nu este ca și cum aș avea o bucată de ceva și aș tăia o parte din ea, și acum eu am aceasta, iar aceasta este diferită de bucata mare. Fratele Branham a descris aceasta astfel: mergeți la ocean, luați o lingură de apă din el, și tot ceea ce se află în apa din ocean, veți avea în apa din acea lingură, într-o porțiune.

Așadar, noi avem însuși ADN-ul lui Dumnezeu. Care ADN? ADN-ul spiritual. Și care este acesta? Cuvântul. Dumnezeu este Cuvântul. Întregul Cuvânt. Ce se află în noi? Cuvântul. Dar este o porțiune din acel Cuvânt pe care noi trebuie să-L arătăm azi. De aceea pentru noi nu este greu să credem tot Cuvântul pentru că se află

deja în noi înainte de întemeierea lumii, este deja acolo prin faptul că am fost rânduiți mai dinainte, suntem un atribut al lui Dumnezeu. Fiecare celulă pe care o avem are același ADN. Amin! Fiecare celulă are același ADN și alcătuiește tot trupul nostru, iar fiecare informație se află în fiecare celulă. Slăvit să fie Domnul! De aceea, nu este greu să credem tot Cuvântul pentru că credința se află deja înăuntru. Este deja acolo. Credința prin har, iar harul este că am fost rânduiți mai dinainte.

Dragostea pentru Mireasa Sa. Ea a fost aleasă și rânduită mai dinainte, sămânța Sa a fost rânduită deja să se arate în acest timp, destinul ei este deja asigurat, siguranța veșnică nu este o învățătură, ci o realitate iar eu trăiesc realitatea siguranței veșnice. Nimeni nu ne poate determina să fim nesiguri. Trupul nostru poate fi nesigur, dar Cuvântul a biruit aceasta deja.

Să mai citim aceasta odată: **„Vedeți, ea a căzut din gândurile lui Dumnezeu. Ea putea fi răscumpărată. Ea era un subiect.”**

De ce? Ea trebuia să fie undeva pentru a fi răscumpărată înapoi.

„ Ea avea o reprezentare în ceruri. Ea s-a întors.

Priviți la diferența dintre ea și acei predicatori, preoții ei. Acei predicatori, când au văzut aceasta au spus: „Acest om este un ghicitor”. Ei nu cunoșteau Cuvântul.”

Ei cunoșteau Biblia. Fratele Branham ne-a spus că ei puteau lua un sul în care să introducă un creion, apoi puteau spune toate literele străpunse de acel creion. Ei cunoșteau Biblia, dar nu cunoșteau Cuvântul.

Să citim din mesajul **Stăpânind poarta vrăjmașului după încercare** din anul 1964: *„Dacă Cuvântul cade pe Pământ fertil, ca și micuța femeie de la fântână, ea*

a înțeles. Ea era reprezentată în ceruri înainte de întemeierea lumii. Când acea Lumină a atins-o, ea a recunoscut-o”.

Când acea Lumină v-a atins pe voi, de ce ați recunoscut-o? Pentru că voi sunteți reprezentați în cer. Există un canal tainic între voi și lumea nevăzută prin care noi primim descoperirea. Este acolo prietenii, de acolo vine.

El a spus în **Cine este Acest Melhisedec**: *„După ce voi ați recunoscut că însuși Cuvântul lui Dumnezeu a fost Hrană pentru vulturi, atunci ați părăsit celălalt lucru. Atunci ați fost formați după chipul viu al Dumnezeului Celui viu. Ați auzit de la teofania voastră. „Dacă acest trup pământesc se va desface, avem un altul care ne așteaptă”.*

Slăvit să fie Dumnezeu! Dacă acesta este ucis, nu contează, avem altul. Este ca și cum am schimba haina din afară. Dacă îl schimbăm pe acesta, avem un altul.

Când fratele Branham a fost dincolo de perdeaua timpului și a văzut aceasta, a spus: *„Nu mă voi mai teme de moarte, este ca și cum am păși din unul în altul”.* Și dacă nu vom mai avea bani? Nu suntem noi copiii lui Dumnezeu? Nu mai deține Dumnezeu controlul asupra vieții mele? Să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu și să avem credință. Nu o credință care spune: „Eu cred Biblia, versetul cutare, cutare și cutare”. Nu, ci „eu cred Cuvântul, iar Cuvântul este arătat, Cuvântul este făcut trup prin mine. Eu cred că Cuvântul este mai mult decât a primi un verset biblic, este a primi acea realitate a Cuvântului făcut trup în mine, iar eu cred acel Cuvânt, acea manifestare și că Dumnezeu deține controlul deplin.

În mesajul **Dovedind Cuvântul Său**, fratele Branham se întoarce la femeia de la fântână și spune: *„Ai spus adevărul”, a spus El, „pentru că ai avut cinci bărbați, iar cel cu care trăiești acum nu este bărbatul tău”. Vedeți? Fiți atenți! Ceva s-a întâmplat, ceva a luat Viață. Dacă nu ar fi fost acolo de la început, dacă ea nu ar fi avut o reprezentare prin faptul că a fost rânduită mai dinainte, nu ar fi fost prinsă niciodată.*

Acolo se aflau preoții care au spus: „Acest om este Beelzebub”. Vedeți, nicio reprezentare.

Viața veșnică, “voi ați fost întotdeauna”. Vedeți, voi aveți Viață veșnică, nu există decât o formă a ei, iar acesta este Dumnezeu. Voi ați fost atributele Sale, El s-a gândit la voi și v-a cunoscut înainte de întemeierea lumii, în gândul Său. Vedeți?

Ea s-a uitat în jur. În ce stare păcătoasă se afla! Dar vedeți, El nu l-a putut prinde pe acel preot pentru că el era un învățat educat, un teolog al Cuvântului, dar nu avea o reprezentare în ceruri, vedeți, nu era în gândul lui Dumnezeu deloc. Dar această femeie era.”

Prieteni, acesta este cel mai mare lucru care ni s-a putut întâmpla vreodată. Această descoperire adusă la viață în interiorul nostru încât noi să știm că avem esența, dovada, acesta fiind cel mai mare lucru ce ni s-a întâmplat nouă pentru că noi suntem atât de siguri că nimic nu ni se va întâmpla și nu mai putem fi pierduți așa cum nici Dumnezeu nu poate fi pierdut. Această descoperire ar trebui să aducă siguranță, iar cu cât este mai adâncă, cu cât se descoperă mai mult, ar trebui să ne aducă o siguranță și mai mare, o siguranță mai mare, o temelie pe care putem sta, că toate lucrurile sunt bune.

Să citim un verset din **Căminul viitor**. Aici, fratele Branham este mai greu de urmărit pentru că a făcut un desen pe tablă pe care noi am fi dorit să-l avem.

„Doresc să desenez aceasta pentru voi timp de o clipă. Dorim să înțelegem aceasta foarte clar, așadar fiți atenți la această învățătură. (fratele Branham desenează pe tablă pentru următoarele paragrafe).

Acesta de aici este Dumnezeu. Dumnezeu care este veșnic, fără... Nu mai există nimeni decât El. Dar în El se aflau atribute. Acesta de aici reprezintă Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu, care s-a făcut trup și a locuit printre noi în persoana lui

Isus.

Acum, acest individ de aici, noi îl vom desena astfel. Acum, aceasta este femeia de la fântână. Acesta este preotul, fariseul. Iar unde vedeți această tablă deschisă, înseamnă har și salvare.

Acum, „La început a fost Cuvântul. Iar Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi”. Cele trei etape. La început a fost un atribut în Dumnezeu, în care El S-a gândit să fie om; iar acesta L-a transmis jos pentru a fi Isus; iar acum, dacă vreodată veți fi acolo, voi ați fost cu El atunci pentru că nu există decât o singură formă de viață veșnică, și aceasta este Dumnezeu; iar voi a trebuit să fiți o parte din Dumnezeu la început, nu ceea ce voi ați ales aici jos. El v-a ales pe voi. „Tot ceea ce mi-a dat Tatăl va veni”.

Acum, priviți la acest preot de aici. Găsim partea sa de jos, viața sa din spate, ceea ce se află în spatele său, predestinarea sa de aici este păcătoasă. Aici jos se află iadul.

Partea de aici, care arată ca și tabla, reprezintă puritatea sa.”

Fratele Branham spunea că viața sa din spate, predestinarea sa era păcătoasă. El nu provenea din gândurile lui Dumnezeu. Dar el spunea că partea dinafară a sa reprezenta puritatea sa. Fiți atenți pentru că aceasta este minunat.

„El era un preot. Era un om onorabil. Aceea reprezintă aceasta. El trebuia să fie un om bun, altfel nu putea fi un preot. Dar vedeți cum a obținut-o el? Prin învățatură intelectuală.

Această femeie micuță, prima sa viață, aici, ea era o prostituată, era întru totul pătată. Dar jos în interiorul ei aici, exista puțină înțelegere. „Știu că atunci când va

veni Mesia..." Vedeți? Vedeți, acesta era acolo.

Observați, când Isus a venit și a manifestat Cuvântul, pentru că Cuvântul deosebea gândurile ce se aflau în inimă; așa cum Evrei 4:12 spune că o va face, că El o va face. „Cuvântul deosebește gândurile inimii”, iar El a venit ca Fiul omului, Profetul. Ce s-a întâmplat? Preotul, cel care nu avea decât învățătura intelectuală a spus: „Este un diavol,” pentru că așa îl numea denotațiunea sa. Ce a făcut aceasta? El nu avea nicio reprezentare, așadar l-a acoperit cu întuneric, dar această femeie micuță nu avea nimic de prezentat; ea era pe atât de murdară și de pătată cât putea fi. Dar observați, undeva jos în ea, avea o reprezentare, apoi ea căuta ca aceasta să se facă trup.

Iar când El a spus: „Du-te și adu-l pe bărbatul tău și veniți aici”, ea a răspuns: „Domnule, eu nu am bărbat”.

El a spus: „Ai spus adevărul pentru că cinci bărbați ai avut, iar cel cu care trăiești acum nu este bărbatul tău. Ai avut cinci bărbați. Aceasta înseamnă că a avut șase în total”.

Ea a spus: „Domnule!” (Nu a spus: „Tu ești un Beelzebub”) Ci ea a spus: „Văd că ești Proroc. Noi știm că Mesia, care este numit Hristosul, va veni. Iar când va veni, va face aceasta”. El a spus “Eu sunt Acela”.

Nu a mai fost îndoială. Nu a mai fost nevoie să-i fie explicat. Ea a văzut-o. Ea a crezut. Și a plecat! De ce? Ce i-a făcut aceasta ei? A răscumpărat-o.

Cum a fost răscumpărată ea? Prin credință în Cuvântul actual, prezent. Ce l-a declarat pe Abel neprihănit? Credința în Cuvântul zilei sale. Dar pe Avraam? Credința în Cuvântul zilei sale. Dar pe Noe? Credința în Cuvântul zilei sale. Înțelegem noi? Credința în Cuvântul zilei va răscumpăra acea sămânță. El a spus că preotul nu avea nicio reprezentare în adâncul lui, dar la suprafață avea o

puritate, o curățire pe care o dobândise prin învățătura intelectuală. El trăia o viață sfântă, dar în cadrul vieții din spate, jos în suflet, nu exista nicio reprezentare.

Partea dinafară a acestei femei prostituate era murdară, pătată, dar jos, în interiorul ei, ea avea o reprezentare prin faptul că a fost rânduită mai dinainte. Astfel, când Adevărul zilei lor s-a arătat pentru amândoi, preotul a spus că Acela era Beelzebub și pe loc a fost întunecat, adus în întuneric. Dar ea a spus: „Este Adevărul,” și a fost răscumpărată. Ce a răscumpărat-o? Credița în Adevărul zilei lor.

Înțelegem noi prieteni, cum Dumnezeu face separarea azi? Prin descoperirea Cuvântului. El nu a terminat, ci continuă să se descopere pe Sine, iar cei care pot primi descoperirea, se aflau în gândul Său dinainte.

Există un canal tainic care este deschis, care nu s-a închis încă, nu s-a oprit în anul 1965, canalul nu s-a închis atunci față de cele nevăzute și nici nu ni s-a spus: „Pur și simplu credeți cele spuse până acum”, ci El ne arată ceea ce ne-a spus prorocul și ce a fost predicat deja. A fost predicat.

Noi nu așteptăm un alt predicator care să vină și să ne aducă Mesajul, noi avem Mesajul, dar ce face El acum? El ia Cuvântul și printr-un canal tainic, Îl lasă să vină jos, să se prăvălească jos dintr-o lume nevăzută și să cadă în inimile noastre, să ne aducă la viață, iar noi să spunem: „O văd! Am citit-o de zece ori, de o mie de ori, am ascultat caseta de nenumărate ori”, dar când ceva vine jos din lumea nevăzută, prin canalul tainic și ajunge în suflet, noi spunem: „O văd!” O vedeți voi când o citiți? Nu. Noi am citit. Dar ce v-a făcut să o vedeți? Noi am citit, apoi am văzut, și am înțeles. „Dar eu credeam că ați citit aceste lucruri”. Așa este, însă nu le-am înțeles, dar de această dată, am citit și am văzut, am înțeles. Ce s-a schimbat? Nu capacitatea voastră de a citi, ci a existat o legătură tainică, un canal tainic. Dumnezeu nu a tăiat acea legătură când a plecat prorocul.

Cuvântul încă mai trebuie să fie făcut trup, iar Mireasa parcurge cuvânt cu cuvânt, descoperire cu descoperire. Încă mai există un canal tainic înspre o lume nevăzută. De ce? Pentru că avem o reprezentare atât acolo, cât și aici. Iar dacă avem o reprezentare acolo și una aici, există un canal. Cum obținem acel canal? Prin faptul că avem o reprezentare aici și una acolo. Amin! A venit vreodată ceva din lumea nevăzută și s-a instalat în sufletul vostru, voi putând să spuneți: „O văd!”? Știți ce a însemnat aceasta? Că aveți o reprezentare aici, și una în cer. Iar dacă aveți aceasta, ce poate să vă facă rău? Ce se va întâmpla? Nimic. Tot ceea ce trebuie să facem, este să menținem canalul curat, să ținem mintea noastră deoparte de el, să dăm înțelegerea noastră uitării și să îngăduim ca pe acest canal să vină descoperirea duhovnicească a Cuvântului. Să încetăm să mai încercăm să punem lucrurile cap la cap, să luăm acea gândire veche, ci să spunem: „Doamne, există reprezentare aici și acolo, Tu îmi poți descoperi aceasta mie!” Individului! Înțelegem noi că descoperirea este individuală? Nu este faptul că noi venim la biserică și predicatorul are canalul. Predicatorul trebuie să aibă canalul pentru că dacă nu-l are, trebuie să găsim un alt predicator. Dar canalul său nu vă va face niciun bine vouă. Reprezentarea și descoperirea sa nu vă va face niciun bine. Voi trebuie să aveți propriul vostru canal tainic care să fie deschis și deconectat de inteligența umană.

Ce ține biserica pe loc? Frica. De unde provine frica? De la rațiune. Care este cel mai mare lucru care reține biserica azi? Frica. Dar dacă eu am o reprezentare aici și acolo, de ce trebuie să-mi fie teamă? „Mi-e teamă că nu voi ajunge acolo, că nu voi trece”. Tu ai trecut deja. „Mi-e teamă că voi fi amăgit”. Cu un canal tainic deschis între tine și Dumnezeu? Înțelegem că trebuie să dăm drumul fricii și să spunem: „Doamne, eu nu mă bazez nici pe înțelegerea mea, nici pe înțelegerea unui alt om, ci eu cred că am o reprezentare atât aici, cât și acolo și că există un canal care este deschis. Doamne, îngăduie să vină jos mai mult din lumea nevăzută și să cadă în sufletul meu pentru ca eu să văd, pentru ca și eu să am ceea ce a avut femeia de la fântână. Ea nu s-a bazat pe povestea nimănui, ci ea însăși a văzut”. Nu au fost ochii firești, ci ochii din inimă. Ce a făcut aceasta? A răscumpărat-o.

„Acum, fiți atenți, El a venit pentru a fi un Răscumpărător. Nu este așa? (Adunarea spune "Amin"). Ce înseamnă răscumpărat? „Adus înapoi”. De ce El nu l-a luat pe

preot? El nu a fost niciodată acolo sus. Înțelegeți? Vedeți, el nu avea nicio reprezentare.”

Prieteni, sunt atât de bucuroși! Dacă noi avem aceeași descoperire pe care a avut-o și femeia de la fântână, aceasta înseamnă că noi am fost acolo cu ea înainte de întemeierea lumii. În gândurile lui Dumnezeu, ea era sora mea acolo, în atributele Sale, noi eram împreună. Gândurile lui Dumnezeu sunt reale, literale. Fratele Branham a spus că ele nu sunt ca și gândurile noastre. Noi eram acolo, în părtășie, în gândurile lui Dumnezeu. Eu pot avea aceeași descoperire pe care a avut-o și ea pentru că eu vin de unde a venit și ea. Și eu pot avea aceeași descoperire pe care a avut-o fratele Branham pentru că provenim din același loc. Acea descoperire nu a fost doar pentru proroc, ci este și pentru Mireasă. Fiecare mădular al Miresei poate și trebuie să primească descoperire duhovnicească de la Dumnezeu.

Va fi ceea ce credeți voi. „Unii spun că ești Ieremia, alții că ești Unul dintre proroci”. „Biserica mea spune...” „Păstorul meu spune...” Dar cui îi pasă ce spun ei? Nu vreau să spun că ar trebui să nu vă pese de ceea ce spune păstorul vostru, dar trebuie să fie propria voastră descoperire personală a lui Isus Hristos în ziua voastră. Voi trebuie să știți ziua în care trăiți, cine sunteți voi și cine este El. Voi înșivă trebuie să aveți Mesajul prin descoperire.

Nu-mi place când vorbesc cu cineva care spune: „Noi credem”. Cine este „noi”? Cine este acel „noi” care va răspunde pentru voi? „Noi credem”. Dacă afirmați aceasta, înseamnă că o spuneți doar pentru a vă simți mai confortabil, dar de fapt nu sunteți foarte siguri, ci doar mergeți înainte împreună cu turma. „Nu sunt foarte sigur, însă gândirea generală din jurul meu este cutare, așadar eu doar repet ceea ce au spus alții”. „Noi credem, biserica mea învață, păstorul meu spune”. Pentru mine acestea sunt niște steaguri roșii care-mi spun că cineva nu are o descoperire.

Dar când cineva spune: „Acesta este felul în care cred eu, acesta este felul în care văd eu lucrurile, Dumnezeu mi-a arătat...” Amin? Este bine că noi credem același lucru, nădăjduiesc că noi credem același lucru, dar trebuie să fie individul.

Ce înseamnă cuvântul „răscumpărat”? Adus înapoi. De ce nu l-a adus El pe preot înapoi? Putem înțelege noi că Isus se afla acolo pentru a-i lua pe aleșii Săi? Ce face El acum aici? Își ia aleșii. El se afla acolo pentru a-și lua aleșii, avea nevoie să meargă să cumpere niște pământ. De ce? Pentru că acolo exista o sămânță rânduie mai dinainte care avea nevoie de Lumină și care era reprezentată atât aici, cât și acolo. Dar canalul trebuia să fie deschis. El avea nevoie să cumpere niște pământ. Iar ea venise de acolo pentru a putea primi Cuvântul. Ea putea fi răscumpărată, iar când a primit descoperirea și a văzut-o, a fost răscumpărată. Când am primit descoperirea și am văzut-o, noi am fost răscumpărați, un fiu răscumpărat al lui Dumnezeu.

„De ce El nu l-a luat pe preot? El nu a fost niciodată acolo sus. Înțelegeți? Vedeți, el nu avea nicio reprezentare.

El a venit pentru a răscumpăra ceea ce căzuse. În cădere, totul cu acea fată s-a stricat; dar Dumnezeu o avea în gândurile Sale înainte de întemeierea lumii, iar El a venit să o curețe. Înțelegeți? Ea avea Viață veșnică. Înțelegeți?

Dar ce i-a făcut preotului? L-a trimis exact înapoi la destinația sa. El nu avea nimic, de la început, numai învățătură intelectuală.

Acum ascultă prietene, dacă tot ceea ce ai este învățătura intelectuală, ai ceva diferit de aceea, și niciodată nu o vei putea obține dacă nu ai o reprezentare. Acesta este motivul pentru care eu cred că voi ați venit de la Est și Vest, Nord și Sud; Cuvântul, trăind, făcut trup, manifestat.”

Acel preot, prin învățătura sa intelectuală, în partea dinafară era curat, însă înăuntru nu avea nimic. Dar acea femeie era necurată pe dinafară, însă în interiorul ei avea o reprezentare, iar ea putea fi răscumpărată, dar preotul nu putea fi.

Isus a venit și a manifestat Cuvântul pentru acea zi, iar ea s-a conectat la El și L-a crezut, și ea a fost răscumpărată. El a venit pentru a o curăți. El nu a fost atras din pricina stării ei murdare, El nu a ezitat din pricina murdăriei ei, și nici nu a fost atras de preot din pricina moralității sale. El căuta sămânța, iar singurul fel de a o găsi, era de a prezenta Cuvântul, și sămânța urma să creadă Cuvântul. Iar când ea L-a crezut, ea a fost răscumpărată, dar când preotul L-a respins, el a fost acoperit de întuneric. Este atât de simplu! Aceasta încă se petrece azi, în fiecare zi, în jurul nostru, are loc același lucru pentru că El se află aici, în chipul Miresei Sale, iar El arată Cuvântul pentru ziua de azi, iar Cuvântul pentru ziua de azi, separă. Există unii care sunt rânduți mai dinainte.

Fratele Branham a spus în **Capodopera**: „Așadar, noi înțelegem că ne aflăm aici într-un chip negativ. Iar atâta timp cât există un negativ, trebuie să existe și un pozitiv. Nu poate exista un negativ, fără un pozitiv, înțelegeți, pentru că pozitivul face negativul.

Sunt atât de bucuros! Pentru că această viață nu este decât negativul, trebuie să existe un pozitiv. Deci care a fost mai întâi? Pozitivul sau negativul? A trebuit să existe un pozitiv care să facă negativul. Așadar, dacă eu mă aflu aici în formă negativă, atunci altundeva există un pozitiv. Eu am o reprezentare.

„Dacă avem un negativ al unui obiect, trebuie să existe un obiect undeva, lumina trebuie să atingă acea lentilă, altfel nu ar exista un negativ”.

Înțelegem ce vrea să ne spună fratele Branham? Nu rămâneți cu gândul la fotografie. Nu acesta este subiectul. El încearcă să ne explice pe noi. El nu încerca să ne învețe despre fotografie. Înainte ca noi să putem face un negativ, trebuie să existe un obiect undeva. Putem vedea ce încerca fratele Branham să ne învețe? Noi suntem pe deplin asigurați. Am fost asigurați înainte de a ajunge aici, înainte ca părinții voștri să se căsătorească, înainte de a avea o strălucire în ochi, ați fost pe deplin asigurați. Voi nu veți fi pierduți pentru că El nu Se va pierde pe Sine. Nu veți fi izgoniți, nu veți cădea, nu veți pierde Răpirea. Înțelegem că el vrea să ne spună că dacă suntem aici în forma negativă, trebuie să existe undeva un obiect

ca lentila să-l atingă pentru a crea negativul. El a folosit căi diferite pentru a încerca să ne spună același lucru.

„Așadar, când înțelegem că viața noastră de aici este negativul, și știind că noi suntem după chipul unei vieți de undeva, noi știm că există un pozitiv undeva pe care lumina l-a atins, fiind reflectat aici undeva pe pământ. Iar noi nu suntem decât acea oglindire. Obiectul original este undeva. Dacă nu există, eu sunt cel mai amăgit om din lume; mi-am petrecut viața în van. Dar eu știu, dincolo de orice formă de îndoială, că există. Înțelegeți? De aceea ne aflăm aici.”

De ce ne aflăm noi aici în chip negativ? Pentru că există un chip pozitiv undeva acolo, de unde proveniți voi. Voi sunteți oglindirea negativă a aceleia, este deja acolo. Dacă acest cort se va destrăma, avem unul care ne așteaptă deja, veșnic, în ceruri. Dacă noi ne aflăm aici în negativ, totul este bine. Și ce va face El cu negativul? Fratele Branham ne-a spus în alt loc, că El îl duce în camera întunecată, aceasta fiind camera întunecată. Acest pământ este camera întunecată, iar El ne-a adus aici pentru dezvoltare deoarece El vrea să ne ducă de la negativ înapoi la imaginea pozitivă. Ce se întâmplă în viața voastră? Se dezvoltă. Ce sunt încercările? Dezvoltare. Ce se petrece? Despre ce este orice serviciu? Despre dezvoltare. Despre ce este fiecare încercare? Despre dezvoltare. Ce face El? Încearcă să ne ducă înapoi la imaginea din care provenim.

Ascultați cum explică fratele Branham lucrurile în **Durerile nașterii** din 1965:

„Un strop de rouă, eu nu-i cunosc formula. Poate există aici o știință...”

Vă rog să nu rămâneți la partea științifică, ci la ceea ce vrea el să ne spună despre noi.

„Voi spune o cale pe care o cred eu. Poate fi un fel de grup comprimat al unei atmosfere care a venit împreună într-o noapte întunecată, și cade pe pământ.”

Despre cine vorbea el aici? Despre noi.

... „*un fel de grup congestionat al unei atmosfere care a venit împreună într-o noapte întunecată, și cade pe pământ.*”

Ce s-a întâmplat? Și-a schimbat forma. A fost într-un fel, într-un chip, dar a venit pe pământ în alt chip, într-o altă formă. Înțelegem aceasta? Putem urmări ceea ce profetul a încercat să ne învețe? „*Iar când o face, se naște noaptea.*” El vorbea despre noi, nu despre fenomenul în sine. Aceasta nu era o lecție de știință, ci el vorbea despre noi.

„*Dar dimineața, zace acolo, rece, tremurând, pe un mic fir de iarbă sau pe sârma voastră cu haine. Dar lăsați ca soarele să strălucească odată, ați observat cât de fericită devine? Pur și simplu strălucește și tremură. De ce? Știe că lumina soarelui o va atrage înapoi unde era la început.*”

La fel se petrece cu fiecare bărbat sau femeie născuți din Duhul lui Dumnezeu. Există ceva în legătură cu ei, când Lumina se răspândește peste noi, noi suntem bucuroși pentru că știm că ne întoarcem de unde am venit, din sânul lui Dumnezeu.

Putem străluci de bucurie când soarele o atinge, bineînțeles, știind că se întoarce de unde a venit.”

De aceea, la răsăritul soarelui, la propovăduirea Cuvântului, când Pecițile au fost descoperite, a fost răsăritul soarelui, a fost *Shalom!* Bună dimineața! Și ce s-a întâmplat? Soarele a răsărit într-o nouă zi, și toate atmosferele comprimate care s-au născut noaptea, în întuneric, noi ne-am născut în întuneric, dar când lumina soarelui a răsărit pentru a străluci, dintr-o dată, micuțele picături de rouă au început să tremure și să se bucure. Aceasta este viața noastră, aceasta are loc când noi intrăm în contact cu Cuvântul, când propovăduirea este adusă și puterea

descoperirii vine. Noi pur și simplu stăm acolo și tremurăm. De ce? Știm că această propovăduire, această descoperire ne duce înapoi de unde am venit, în sânul Tatălui. Tremur, mă bucur, sunt entuziasmat și încep să dansez în jur ca și un picur de rouă pentru că știu că această descoperire, această Lumină care strălucește în acest ceas, mă schimbă înapoi la ceea ce am fost la început. Literalmente mă schimbă. Amin!

Fratele Branham a spus că noi suntem răpiți deja. El a spus: „Voi obișnuiți să fumați și să beți dar acum voi vă aflați deja în Înviere pentru că Lumina schimbă acest trup pentru a fi în conformitate cu Cuvântul. Iar când Lumina începe să strălucească, voi spuneți: „Amin”, începeți să strigați. Voi așteptați cu nerăbdare să ajungeți la biserică pentru că știți că această Lumină, când voi ascultați o casetă și începeți să spuneți: „Amin, acesta este Adevărul”, ce se petrece? Acea atmosferă, este același lucru într-un alt chip. Este viața dinăuntru, nu trupul, ci viața dinăuntru. Nu este ceva diferit, ci a trecut de la invizibil la vizibil și înapoi la invizibil.

Puteți vedea călătoria? Acea micuță atmosferă a venit jos și s-a născut noaptea, din lumea nevăzută. Nu putea fi văzută înainte, însă acum o vedem. Iar eu vreau să spun: „Shalom, micuță Mireasă! Este răsăritul soarelui!” Iar acel Cuvânt care a fost înviat azi și care strălucește mai tare ca niciodată, este Cel care ne face să tremurăm și să ne bucurăm, și a început să danseze în jur pentru că noi am început să simțim că ceva se petrece în noi. Dintr-o dată moleculele au început să se bucure, totul a început să se bucure în noi pentru că știm că ne întoarcem de unde am venit, puterea acestei Lumini fiind cea care ne duce înapoi. De aceea a venit Mesajul. Această Lumină trebuie să o arătăm noi.

Noi avem o reprezentare, așadar nu mai există nicio teamă. Credința este o descoperire, dar descoperirea nu este decât pentru un grup deosebit de oameni. Femeia de la fântână a putut să o primească. Rebeca a primit-o la fântână. Ce Biblie a citit ea? Înțelegeți ce vreau să spun? Femeia care s-a atins de haina Sa, a primit-o. Ce verset a citit ea? Vedeți, ea a avut un canal deschis, ea a putut primi o descoperire. Ea s-a gândit în interiorul ei: „Dacă doar aș putea să ating marginea hainei Sale, aș fi întregită”.

Dumnezeu vrea să ne conducă prin descoperire. Vrea să ne direcționeze. Dumnezeu nu vrea mintea noastră, ci sufletul nostru. Dumnezeu nu vrea să ne conducă prin mintea noastră, ci vrea acel atribut din interiorul nostru. Vrea să devenim confortabili trăind într-o lume a descoperirii, unde dintr-o dată, ceva din lumea nevăzută se prăvălește în jos printr-un canal tainic. Aceasta explică viața noastră.

Acel citat „vine jos printr-un canal tainic și ajunge în sufletul nostru”, iar noi spunem: „O vedem!” Fratele Branham a spus: **„Mai presus de toate, rugați-vă pentru adescoperire”**. Rugați-vă pentru descoperire. Eu spun: „Dumnezeule, te rog să îmi dai descoperirea. Doamne, eu cred că am o reprezentare în ceruri pentru că am experimentat prea multe ca să nu cred aceasta. Eu cred că mi-ai dat prin descoperire, esența lucrurilor nădăjduite, a lucrurilor nevăzute, eu cred că o am, eu am canalul deschis. Acum, Doamne, ajută-mă să mor față de rațiune, și de propriile mele idei, față de vechile feluri de gândire, îngăduie ca eu să pun toate acestea jos și să mă concentrez pe acest canal deschis pentru a primi din lumea nevăzută prin acest canal tainic, descoperirea direct de la Tine, și atunci eu voi spune: „O văd!”

Ceva s-a întâmplat. Acesta este felul în care El vrea ca noi să trăim. Lăsați ca frica să pălească, lăsați ca anxietatea să iasă din scenă, iar descoperirea manifestată în acest ceas să aducă siguranță Miresei. Eu spun: „Totul este bine!” Sunt toate lucrurile bune? „Păi, noi trecem printr-un timp greu”. Este perfect! Totul este bine. „Totul se destramă în jur”. Este în regulă, nimic nu se destramă înăuntru. Atâta timp cât nu există nicio avarie făcută canalului, totul este în regulă. Amin! Dumnezeu să vă binecuvânteze, sfinților! Doamne, Îți mulțumim pentru Cuvântul vieții! **AMIN!**